

« БЪЛГАРИЯ » излиза въ срѣда и сѣбота.

Годишната цѣна прѣдизамена е: у Цариградъ 150 гр. кайме а вънъ отъ Цариградъ 46 беша.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРИЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСЫ.

Писмата които ся отнасятъ до редакціята надписватъ ся до Драгана Цанкова.

Лпата у които сѣва подписката, отговарятъ за Вѣстникътъ.

Щице не ся плаща за какво то ся вижди въ « Българія »

Подписката става: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ почташницата му на Галата. — Въ Търново Г-на П. Косица, въ Шумена у г-на Матео Рачева, въ Габрово у г-на Нв. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Нв. Ваклидова, въ Плевенъ у г-на Цвѣтана К. въ Ески-Загра г-на Х. Г. Свѣтла, въ Казанлъкъ у г-на Х. Н. Димова, въ Сливенъ у г-на Г. Дячева, въ Пловдивъ у г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у г-на Б. Миркова, въ Ямболъ у г-на І. Георги Марангоса, въ Силистра у г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у г-на Велико Петровъ, въ София у г-на Х. Мано Стоянови, въ Котелъ у г-на Свѣтлюковски, въ Джурѣжъ у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Самоковъ у г-на Бр. Х. Гюрови, въ Дупница у г-на И. Янакиева, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанкова, въ Хатманово у г-на Христоуша Чорбаджи, въ Ловичъ у г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у г-на Док. Нв. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Исакомова, въ Солунъ у г-на К. Държловитъ, въ Сивлиево у г-на Мишия Раткова, въ Бургасъ у г-на Койча Райкова, въ Свищовъ у г-на И. Д. Станчовъ, въ Руссе у г-на Петра Златкова, въ Гюргево у г-на Бр. М. и А. Аврамовича, въ Ибраила у г-на М. Поповича, въ Галацъ у г-на Бр. Добровича, въ Варна у г-на Д. Х. Тузовъ и Свѣтла, въ Букорешъ у г-на Иваича Минчова, въ Тулча у г-на Г. Д. Карловски, въ Измайлъ у г-на Шонова, въ Карлово у г-на Стефана П. Василева.

УПРАВИТЕЛЪ И ИЗДАТЕЛЪ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ.

Господине Редакторе на Журналь де Константинополь.

продължение

Ето ни прочее въ цѣлъ вселенски съборъ. Нищо по величествено отъ това събрание дѣто засѣдавать 630 владыци, обаче нѣ сичкитъ въодушевени съ единъ добъръ духъ. Нѣ поне двѣти третини на събранието иска подъ скрита мисль удържаніето на догмата и на благочиніето безъ никакво нововвеждане въ едното или въ другото. Нѣ това не бѣше дѣто го искаше Анатолий и другити партизани на Диоскура. За това тѣ видѣха съ една дълбока скръбъ съборътъ да свърши работата си безъ да могатъ да му предложатъ анархическити си пазанове съ сполюка.

Нѣ ние го казахми, Анатолий достига масторѣтъ си, ако не го и надминува на лукавство, на подмазуване и на лицемеріе. Диоскуръ направилъ Ефеското разбойничество, и това разбойничество злѣ сполучи. Кolkото за Анатолия, той измысли друго по добро. На мѣсто да наложи насилно нововведеніята си на удобреніето на Отцити, той намира за полесно и по хубаво да направи скриномъ че унѣ отъ тѣхъ излиза единъ декретъ, койго той самъ съ партизанити си написа въ скриномъ събрание.

Слѣдователно рѣшеніето са zelo и

блѣкътъ са далъ. Въ часѣтъ, когато Отцити, доволенъ отъ работити си дѣто свършиха, са поздравятъ за послѣднѣ пѣтъ и сѣкой отъ своя страна си отива, Анатолий събира на клубъ сичкити евъя, които особни причини или искусни обрѣчанія ги свързуватъ съ неговата причина. Що ще излѣзе отъ тоя сатанически клубъ? Отъ него ще излѣзе прочутіятъ канонъ, койго се отнася на привилегіити за градѣтъ ц-градъ, които грѣхити безсрамно ни даватъ за дѣло на Халкидонскити св. отци и които сѣ намиратъ въ Пидалионъ стр. 116.

Не щемъ да туримъ предъ очите на читателѣтъ това съчиненіе направено съ измама. То ще е твърдѣ безчестно за грѣхити, ако сѣ направилъ отъ него единъ предмѣтъ за контрабанда сторена отъ най хубава стока. Не щемъ нито да го критикуваме нито да му покажимъ противохристиянскія характеръ. „Добрѣ като са разгѣда, казува учениятъ съчинителъ на църковната всеобща исторія томъ 8, стр. 264, съчинителити на тоя канонъ говорятъ и разсѣждаватъ не като църковни отци, като християнски учители, а като грѣхити софисти. На мѣсто да сѣ подпрѣтъ на християнската дума, тѣ сѣ упиратъ на политически причини за да превърнатъ отъ основа источнити църкви на свѣтовно ипаніе и да ги подчинатъ за напредъ на Византийскити и други царіе.“

Таквози е прочее, единичкото дока-

зателство, ако обаче можн тѣй да сѣ нарече едно съчиненіе съ измама споредъ коренѣтъ си и противохристиянско споредъ съдържаніето си, таквози е казахме ние единичкото доказателство, кoс то самити грѣхити произвождатъ и върху коего основаватъ учрежденіето на патриаршеството си, както и честолюбивити си претенції надъ Българити и други народи. Нѣ какво е това съчиненіе подписано отъ 180 владыци отдѣлени отъ 630-тъ които засѣдаваха на Халкедонскія вселенски съборъ? Дѣ сѣ съдловищата, дѣ сѣ събраніята установителни и законодателни, въ които миѣніето на малкото число да има законна сила? И ако никогн, нѣидѣ на свѣтътъ, миѣніето на едно малко законодателно число, миѣніе направено честно, не е преобразувано на законъ гражданскити или черковни, колко по малко требува да сѣ зематъ въ вѣнчаніе сатаническити желанія, които изразятъ развращени хора събрани скриномъ бавъ клубъ.

Анатолий и клубѣтъ му знаеха недѣйствителността на канонѣтъ фабрикасанъ отъ тѣхъ. За това требоване да го държатъ тайно додѣ, слѣдъ съвършенното разиждане на съборѣтъ, може са спусна скриномъ между другити. Нѣ провидѣніето бди върху черковата (вратата на ижкѣлътъ, каза Исусъ Христосъ, не ще да ѣ мадеиатъ). Тайното излѣзе на видѣло: познѣ сѣ

браието съ измама на Анатолия и на участниците му, и на фабрикуване то отъ тѣхъ на лъжливи съчинения. Кой убади на Лечатити на папата св. Два дяволската постѣпка? Ний не знайтъ. Работата е че токо като ся научиха, легатити оттиватъ при императора и искътъ да сж държи едно общенародно засѣданіе въ което да сж свикатъ владыцити които сж намираха още на Халкидонъ и на Цариградъ.

Засѣданіето става и препираието ся залавя. Може да са сжди за тръпчивиятъ языкъ на клубистити отъ негодованіе, дѣто имъ доде че ги завариха на самото имъ престѣпление и че видѣха виноватити си планове да не сполучатъ предъ дерзостното постоянство на легатити. Нещемъ да туримъ подробности на тая препирня предъ очити на читателтъ. Само ще забѣлимъ, че едногласно пратиха работата на св. Два.

Въ отговорътъ си до Г. С. Каратеодориди, Г. Х. Николи Минчоглу, представникъ отъ Търново, направи една чудна погрѣшка. Той дава въ стр. 48 мнѣніето на императорскити чиновници за мнѣніето на съборътъ и прави да сж вѣрува че препираието, причинено отъ Анатолиевото посягателство, са свърши съ една сентенція отъ императорскити кятиби, като че таквизи сентенции могатъ да иматъ нѣкоя цѣна въ една черковна работа. Ако Г. Х. Николи бѣше ся потрудилъ да прочете нѣ само препираиата на засѣданіето, препираиия на които Бизантійскити съчинители дадоха една бизантійска боя прѣвъзъ която са съгледува мжно нечестността на клубистити, нѣ между това ако бѣше преглѣдалъ писмата писани въ тоя случай отъ съборътъ, отъ Анатолия, отъ Іуліана, щеше да види съ очити си че не дадоха никакво внимание на мнѣніето на императорскити писачи, повѣрени съучастници на анатолія, и оставатъ рѣшеніето на тая важна работа на папата св. Два като на черковенъ глава.

Анатолій на прихвртъ му писа съ

тия думи: «... Светіятъ съборъ прати декретътъ си и ний сами ви го проводихми за да му земемъ *удобреніето и подтвърденіето които ви са молимъ да ни ги подарите*, щото цариградскіятъ тронъ, който има за баща вашіятъ апостолски тронъ, като са съедини съ него съ единъ начинъ но свързанъ и по превосходенъ, сѣки ще разумѣе, съ това ново произведение на вашата грижа, че не е никакъ престаналъ да бѣде прѣдмѣтъ на вашити попоченія и на вашата благосклонность. »

Говореніето на отцити не е по малко точно и по малко изразително. Въ параграфътъ, който трѣбуваше да притурятъ въ писмото писано за да искатъ отъ папата подтвърденіето на дѣлота на съборътъ » продължавайте, казуватъ тѣмъ, продължавайте да убогатавате вашити слуги съ участіето въ вашити добрини, да имате грижа за цариградскіятъ тронъ, да распрострете върху му бласкътъ на вашата апостолска власть..... Императорити ще ся зарадуватъ за това и цариградскіятъ тронъ ще ви засвидѣтельствува за това една вѣчна признателность въ сѣки случай съ съединеніето си и съ ревността си. Пращамъ ви актовити на сичката работа за да й земемъ подтвърденіето и одобреніето...

Колкото за Императора Маркіана: » Заповѣдахми, казува той на папата въ писмото си отъ 18 Декемврія 451, щото сичко да ви са съобща, и ви молимъ да заповѣдате да са държи вѣчно онова което съборътъ наредди.....

Слѣдователно работити не сж са случили въ Халкидонъ, както Г. Представникъ отъ Търново види сж ище да докажи, обаче твърдѣ не благоразумно и твърдѣ не намѣсто. Наистина не ще ли рече че злѣ поддържае честъта на Търново? нѣка кажемъ повече, не ще ли каже да ся отречемъ отъ прадѣдити си, като не припознаваме онова което сж направили за доброто на Българскіятъ народъ и за честъта на Търново? По малко

отъ колкото единъ други, Г. Х. Николи трѣбуване да забрави достовѣрнити документи които обнародвахме миналата година за основаніето на Търновското патріаршество отъ папа Инокентія III, по молбата на нашіятъ великъ царъ Асень, на нашити владыци и на сичкія Български народъ. И за да сж вършимъ дору на епохата, когато българскія народъ сж похристіени, бѣлкимъ нашіятъ Великъ Борисъ не проводи погълмѣятъ си сынъ и най отличнити лица отъ българскія народъ да искатъ отъ папата Никола I основаніето на една свършенна іерархія? (слѣдва)

Долното извѣстіе ни показува колко ново-съставената училищна комисія има на сърце за да са основе въ Цариградъ едно Българско училище достойно за нашіятъ народъ. Наистина сѣки трѣбуваше да мисли че, като са отвори това училище, сичкити Български ученици, които са възпитаватъ въ Французкити и Гръцкити училища у Цариградъ, ще са прибержтъ въ това народно заведение, дѣто като зематъ по основателни науки отъ колкото у друго училище, ще излѣзатъ съ една чиста народна отхрана приспособлена на повіятъ животъ, въ който влѣзува нашіятъ народъ. Нѣ при сичката си ревность, тая комисія още не може да сполучи да съедини потребнити средства за да са залови за дѣло. Може бы случаятъ дѣто са затвори Бебешкото Французко училище, ще распрѣсни сичкигити за сполуката на комисіята, спжники които ставатъ само отъ недобрата воля на нѣколко лица.

Двайсетъ и два ученика Българе излизатъ безъ да щятъ отъ Бебешкото училище, и може повечето отъ тѣхъ да са върнатъ въ отечеството си безъ никаква полза. Почтеннити подписани лица прѣдварятъ това злощастіе и искатъ да имъ дадѣтъ помощ споредъ както са види въ извѣстіето. Ние познаваме тия лица да сж най способни за едно таквизи дѣло, и сѣмло казуваме на родителити които си повѣрятъ

тъмъ чедата че сж честити като имъ
са явява тоя случай за образованіето
на дѣцата имъ.

Нѣка прочее побързатъ родители
на които сыновети бѣха до сега у
Бибекъ, така и онѣя които иматъ на-
мѣреніе да си пращатъ чедата на чу-
ждо мѣсто за наука и отхрана, да ги
предадѣтъ на това бѣдно народно за-
веденіе, което подписанити са ста-
рантъ да осмѣществѣтъ, побудени само
отъ една тѣхна добрина и които си
жертвуватъ трудтъ.

ИЗВѢСТІЕ

Понеже Бибешкото Францушко у-
чилище, въ което са учяха 22 уче-
ника Българчета отъ разни мѣста на
нашето отечество, внезапно ся затво-
ри; и за да не бы тѣя млади губили
врѣмето си, и тѣхнитѣ родители бы
дошли въ недоумѣніе за тѣхъ, а осо-
бито додѣ ся вѣстанови едно народно
Българско училище и единъ пансіона-
тъ, долоподписанити прибързувами да
явимъ на родители на горѣреченити
ученици и на сѣки съотечественникъ,
че ся рѣшихми да преберемъ тѣя мла-
ди въ една къща въ тоя градъ да ги
учимъ и хранимъ подѣ истити условіи
и цѣна, както сж были до сега у бе-
бешкото училище, като сж одѣлжава-
ми да испѣлнимъ слѣдующити:

1) Да имъ поставимъ единъ вѣс-
питателъ, родомъ българинъ, и поз-
натъ съ честността си, който ще имъ
предава новіятъ и старіятъ бѣл-
гарски языкъ, и който ще ги съпро-
важда въ българската цѣрква по пра-
здницити на служба, и на разходъ.
Съ една рѣчь да ся намира непрес-
танно съ тѣхъ.

2) Да имъ поставимъ единъ отъ
най способнитѣ български священни-
ци въ Цариградъ, който ще имъ пре-
подава Катихизисъ и Священна исто-
рія.

3) Да имъ поставимъ единъ учи-
тель за Турскіятъ языкъ.

4) Понеже за сега нити врѣ-
ме има нити ся намиратъ тукъ
способни учители бѣлгаре, прину-

дени сме да земемъ отъ най добрити
учители Французи които ся намиратъ
у цариградъ, и колкото сж нужди за да
продѣлжяватъ наукити на ученицити

5) Да пращамъ сѣки три мѣсяца на
родители списѣкъ за успѣхътъ въ
наукити и за поведеніето на дѣцата
имъ.

6) Единъ отъ насъ непремѣнно
день и пощъ ще ся намира въ заведе-
ніето ради надзираніето колко за успѣ-
хътъ на ученіето, толко и за порядѣ-
дѣкътъ на заведеніето.

6) Колкото за други язмици и музи-
каза. онѣя кои искатъ да ги слѣдува-
тъ, иде имъ ся набавляватъ отъ учи-
лището учители съ една особна умѣ-
рена заплата.

Който убо отъ родители на го-
рѣпоменѣтити ученици или други нѣ-
кои Бѣлгаре, желѣе да даде на това
завеніе дѣнето си, нѣка изволи да
изяви, или на единъ отъ насъ подпи-
санити, или на сичкити наедно, колко-
то може по скоро и най късно до
20 Септемврія. Въ него врѣме ще ся
створи преданіето, ако са съберѣтъ
до 20 ученика.

Цариградъ 1860 Августъ 23.

Константиъ Рановъ
на Бейоглу концеларія сокакъ № 20
Докторъ Георги Мирковичъ на Бейоглу
Тимони сокакъ № 4

Калистъ Хамиджіоглу на Балкапанъ
Манолъ Ивановъ на Балкапанъ.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР- СКИ-ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ Августъ 32/4 1860

Отъ давно слушаме за единъ страненъ
преповѣдникъ, современно душевенъ и тѣ-
лесенъ дѣкръ, както и за единъ цѣвѣаенъ
бизеренъ въ Сливенъ, изъ сега едвѣмъ на-
мирае случай да поговоримъ — но пречила
че послѣдніятъ станалъ жертва отъ неговитѣ
безпѣтти дѣла. Споредъ както ся науча-
ваме, този послѣдніятъ былъ вагабонтиъ
и добръ мюзевиринъ. — Преди време Па-
гарчиклинъ го изгонели за неговотъ мръ-
син дѣла. Отъ тамъ той като побѣгва, сѣ

приселява въ Сливенъ, въ клуцухорѣ. Тукъ,
по пословицѣтъ грѣцка: « *ὄχιος μὲ τὸν ὀλ-
σιον καὶ τὰ κοπρὰ εἰς τὰ λάχανα* » сдостя-
ва ся съ нѣкой си попъ, попъ Іорданъ, не
по долеъ отъ него, и съ клуцухорскіятъ
чорбаджій, и зема едно доволмо вліаніе при
каймакаменътъ и при други нѣкои първи ли-
ца. Убодренъ отъ тая първа почеть и сво-
бода, той не ся забавилъ да си покажи ду-
кавнѣтъ наклоностъ: подиръ не много вре-
ме той убезчестилъ едно момиче и наклеве-
тилъ на конакътъ двѣ момчета които безъ
правда ся запрези и наказали — и други
много юще правилъ, които нѣе не можемъ
да знаеме за да докажемъ. Забѣлжително е
само че, за сичкитѣ си безчеловѣчески по-
стѣпки, той ималъ за подпорка и за защит-
никъ двамата горни пріатели, попътъ и чор-
баджійтъ; това отъ истина заслужа за го-
лѣма честь на клуцухорци! Нѣе колко и да
сме слушали, освѣтъ за попътъ имъ, за тѣ-
хното добро поведеніе отъ кѣмъ друга
стрѣна, тукъ, въ този случай, не можемъ ги
похваля.

На конецъ отъ нѣкои раздори между пре-
повѣдникътъ и цѣвѣаенътъ хвѣтели сатери
да ся подхвърлятъ и въпроси важни и неу-
годни за градътъ да ся поддигатъ. Сливнен-
скитѣ първенци като видѣли това, незабавно
прибѣгватъ при каймакаменътъ и му ся при-
молватъ да имъ заповѣда да си отидатъ отъ
дѣто сж дошли; каймакаменътъ по желаніе-
то на гражданитѣ заповѣда имъ като имъ
опредѣля едно време отъ три или четри
дни растоянне. Въ това време, както ся на-
учаваме, горнитѣ пріатели на цѣвѣаена
сполучели при каймакаменътъ да ся по ра-
спусти времето за дано ся забрави — и
то ся види было; въ растояннето това по-
койніятъ цѣвѣаенъ захваща си пакъ него-
витѣ. И тѣй една ношъ като былъ съ една
не христіанка, както ся говори, тя го при-
дава на нѣкои нейни пріатели, които му
святяватъ незабавно и безъ отдыханіе мас-
лото, като му зечатъ и сичкитѣ отъ
къщи нѣща: Отъ сичкитѣ това е
най вѣроятнo, защо въ сѣщата къща пмало
и други хора, които тоже пострадали.

Това, частно отъ истена, е жално и скър-
бяиво дѣло, но общо то е нипо: тишината
и спокойствіето въ едно събраніе е много
по желателно отъ спокойствіето за всегда
на едного бербантена и мюзевиринна. Това
като казваме, не искаме да покажемъ удо-
волствіе за неговото несчасіе, но искаме
да кажемъ за глупостъта на неговитѣ (!) за-
щещители — и най паче въ дневната епо-
ха: отъ вредъ викаме за безпѣтнитѣ грѣц-

ги дѣла, а отъ друга стрѣла да ги защищаваши не е ли срамота! това другъ не може го направя освѣтъ пакъ който е като тѣхъ.

Колкото за преповедникътъ друга хава ся свари и другъ роль пакъ той играй, както ся види. Той былъ много набожникъ и много въ святая Троица владенъ, на денѣтъ по три пѣти ся Богу молилъ; като зачавалъ да говори, междатъ никому не давалъ — и като свършалъ, ставалъ и си отивалъ; всякъ разговоръ той все заикалъ съ нѣкои думи по една корда чувствителна и много деликатна за неговата цѣль, както ся научаваме; — и това ни дава, сѣкамъ справедливо, да мислимъ, че този чловѣкъ при сичкитъ си преповедъ — миръ и любовъ, щепосейголѣмъ раздоръ дето стапи, за което гражданитъ треба и да ся учакватъ.

Този чловѣкъ при високото си прибуление богословско учение, показвалъ ся іоше и добъръ математикъ, добъръ химикъ и най паче добъръ лѣкаръ. До колко му сѣ математическитъ сили както и химическитъ, ние отъ далеко не можемъ да ги знаеме точно и да го учѣнимъ — макаръ да е правдѣ, за да ся яви предъ проститъ народъ, черното бѣло и бѣлото черно, но заключаваме, както ни казаха, отъ единъ разговоръ между Сливненскитъ, добръ упознати, ученици, че отъ нищо не отбиралъ отъ науки; — и тѣй ся види, че неговото познание е само сухъ чарлатанизъмъ. И въ това нѣмаме никакво съмнение; защото имаме честь, по случай, да видимъ, отъ неговото искусно лѣкарство, една рецепта, която ся посение тукъ отъ единъ Сливненскій етъ спинарія на спинарія за дано я проумѣмъ — и никой точно неможи да я проумѣй. И това че лѣкътъ на тая рецепта беше отъ едно лѣкарѣ старо-латинско, което лѣкаритъ днесъ никакъ не употребяватъ и спидеритъ малко упознаватъ, много зѣтъ написани: *spiritum salis* (вмѣсто: *spiritus salis*; което ше каже спирска солъ и вмѣсто което днесъ вообще ся пише: *acidum hydrochloricum* или *muriatis acidum*) и безъ никакво опредѣленіе на количеството, ни подишъ на лѣкарѣтъ. Иначе, ако и да не сме лѣкари, като за първи пѣтъ, удивихме ся като видѣхме една такава рецепта. Разумѣва ся че който спидеринъ яразумѣй, не можи я извърши, защото, както ся увѣрихме отъ единъ докторъ, той е единъ спиртъ съ видъ желтицавъ, много силенъ и твърдъ рѣдко употребителенъ отъ втрѣ, а отъ вънъ дето докани като огнь пали. Такава лѣкари съ та-

кива лѣкове, на много Българи болкитъ ше погасѣтъ за всегда. По заповедта днесъ на вѣлното правителство, никой лѣкаръ безъ диплома и безъ нейното потвърденіе отъ Цариградската школа, не може да лѣкува. По това Вѣлникътъ Везиръ е испратилъ едного Инглишкого подданика отъ нишъ до Цариградъ, за когото въ предишнитъ лѣпстѣ казахме пространно. Конто граждани любѣтъ да утврѣтъ народѣтъ отъ лѣжливи тапва черлатани, конто само плящѣтъ, нѣма освѣтъ да ся отнесѣтъ до правителство то.

Ние колко и да кажемъ за таква едни чарлатани и богослови, неможемъ ги извади, ако и да сѣ, виновати; защото тѣ, като намерѣтъ село безъ кучета, както казва пословицата, за да си постигнѣтъ цѣльта, вършѣтъ както могатъ и както щѣтъ; — виновати сѣ оиѣ конто ги прибиратъ. И до кога, Боже мой, нашитъ Българи ше имать тѣзи слабостъ да ся прилепятъ при странитъ, да ся увѣрѣватъ на тѣхнитъ лѣжливи думи! — и най паче въ днешната елоха! Днесъ, днесъ ако самъ Богъ сѣлзе да ни преповеда словото си и да ни казва че е Българинъ, като го не познаваме, не треба да го вѣрваме. За нашитъ народъ сега е епохата на второ пришествіе: както тогива, споредъ священното списаніе, ше излѣзатъ дѣволитъ да ни мамѣтъ съ мокра стоина да ни дадѣтъ вода; тѣй и сега сичкитъ конто ся приближаватъ до назъ, безъ да сѣ отъ назъ, сѣ покрити отъ едно облекло подъ което ядѣ посѣмъ за насъ. Сливненци, конто въ много обстоятелства сѣ показали тѣхното родолюбіе, отъ тая стѣрна ся сѣ показали само сѣкоги много слаби: тѣмъ обикновенно дай имъ, което е много любопитно! да гонѣтъ тѣхнитъ най нужди хора и да ся прилепятъ при таква конто сѣ дума знаѣтъ само да ги наслаждаватъ. Жалко!

Какъ да е съветитъ конто имаме да дагемъ по настоящіе за въ таква случаи на нашитъ Българи сѣ: да ся пазятъ добръ отъ таква преповедници, да ся не приближаватъ при тѣхъ и никакъ въ думитъ имъ да ся не увѣрѣватъ — колкото могатъ отъ вредъ да ги отгласкамъ, защото подъ тѣхното слово божіе, Антихристъ стои.

Хилдарскитъ іеромонахъ когото по погрѣшка бѣхме нарѣкли Рилски архимандритъ, въ по послѣдната недѣля, 14 Августа, ся рѣкоположи, въ Българската църква отъ негово прѣвосвященство Илариона Макариополски, за архимандритъ. Това негово рѣкопологаніе даде причина на патришита да го

повика. И тѣй, подиръ два дни петъ тѣтък пращаха да го искатъ — и на послѣдокъ самъ Сингелтъдойде да го земе. Българската църква какъ на първитъ тѣтък и на послѣднитъ отрѣкна и имъ каза: ние ви казахме единъ пѣтъ за свѣгда че не сме веке съ вазъ и тѣй неможе нищо да трѣсите ни да искате отъ назъ. Това е твърдѣ добро, но тукъ има една причина която ние нѣма да премѣлимъ и за която сѣкаме че ефоріята както и владиката зѣтъ сѣ постѣмили. Негово священство Исаія ся испраша отъ Видинъ по заповедта на негово высочество везирѣтъ да си отиди право въ святягора на манастирѣтъ. Коя е причината, никой не я знай; но като има везирска заповедъ, види ся, да е важна. Притова нашата за тѣзи дѣла ефорія, го прибира и го рѣкополага архимандритъ. Всякъ разумѣва тукъ че има едно противо-дѣйствиѣ. Ако нашата ефорія върви тѣй, скоро ше усѣимъ въ дѣлата си! и ше сполучимъ въ намереніето си (?).

Една дописка отъ казанлъкъ ни съобщава послѣднитъ новини: че казанлъкъ ако и да е единъ градъ, но по разногласіето на народѣтъ, за което причина е Груйолу и попъ Гърди, тои ся дѣли днесъ на много части. И тѣй отъ четири църкви дето имать, едватъ гѣ една народѣтъ навилъ да изхвърли гнусавото за Българити име на Търновскитъ митрополитъ Григорія — и да го намѣсти съ името на негово величество Султана — въ калпакчиската махала, която е най голѣмата, на святая Богородица. Въ тая църква, казва дописникътъ, Груйолу не стапвалъ. Съ това Груйолу потвърдава нечувствителностъ тѣкъмъ народѣтъ си. Чорбаджиакътъ както и взаднишната доволно ся расклатиха и сме съ добри надежди че не ше се мине много време дето ше изчезнатъ. Дописникътъ іоше ни забелѣжава че училищата имъ върватъ много добръ, къ не понастоящіе; че испитити станали изрѣдло порядочни, но не тѣмъ година. Похвалятелно дѣло за казанлъкитѣ!

Една друга дописка отъ Джумаята до Самоковъ ни извѣстява худното обхождѣніе на Паисія въ този градъ както и въ Дупница. Паисія сѣ лукавнѣтъ фанариотски духъ вредъ воитѣ и сѣбатикъ искалъ и противъ нехвърленіето на името на негово величество Султана изъ църква, че было противъ вѣрата. Дописникътъ доказва іоше че Паисія много пѣти по давѣ излѣзалъ и много пѣти сѣ запіетата се наралъ. Голѣмо умиженіе за единъ владика!

НИШЪ 7/19 Августъ.

(Продълженіе)

« Като ся доказа, че Пиротскити чорбаджии, за да държатъ, за печалба на вѣколю, една поща подъ имя Мекере Мехмедъ, направили контрагъ и я дали съ кирія за двѣ години, че освѣнь приходъ тѣ дѣто излѣзува отъ това заведение, тѣ расфѣрляли отъ само себеси, на народътъ да плаща за първата година 25,000 гр. а за втората 28,000 а пакъ царското правителство държи 120 коня за поща, за която дава 9500 гр. на годината: този видъ монополъ ся уничтожи, а контрагити сж осѣдиха да вършатъ на хората отъ тая наза парити, които сж събрали отъ тѣхъ. Тѣй и монополътъ за сѣщата работа у Нишѣ ся уничтожи, и ще са испитатъ смѣтките за да са изнамерятъ точно парити зети отъ хората.

« Българинъ Чота отъ село Ураха (Лѣсковска каза) обажда че младиятъ Мустафа Махмудовъ сыпъ, отъ Лѣсковца обезчестилъ дъщеря му Юша. Двама свидѣтели Истаменко Иванъ и Велко отъ сѣщото село подтвърдиха работата. Като ся испита младото момиче първо отъ бабата градска, послѣ отъ докторъ Панжире членъ отъ мисіята на Н. В. доказа ся че е твърдѣ добръ момиче. Като ся показа така лъжливого свидѣтелство на трети горѣречени лица, Н. В. предъ много събрани хора даде на спякити да разумѣятъ какво треба да са похули принасянето на тѣя трима виновници за това дѣто повредила честъта на една млада мома и набѣдиха единъ невиноватъ. Слѣдъ това гаденіе, Н. В. заповѣда да ги запрѣтъ. Наказателното сѣдовище улови да глѣда работата, и скоро ще отреди наказаніята.

« Сѣщо двама Българи набѣдени че откраднахъ и обезчестили една жена отъ Лѣсковца, на този часъ са испитватъ предъ наказателното сѣдовище.

« По много отъ десетъ хиляди гро. които зели илизанджии отъ това мѣсто отъ колкото имъ сж пада, дадохъ са предъ сичкіята свѣтъ на селачити, които сж быде жертва на тѣя самоволни даванія.

« Особни и подобни наставленія какъвто онѣзи дадени на главини управители Силистренски и Видински, дадохъ са на Нишкѣя тѣя наша относительно за наредбата на полицията, за истребваніето на разбойничеството, за събираніето на данъци пообщо, за лѣжностити, които сж налагатъ на новити мезанини, за чиновницити и за мухтарити, отъ селата и за други разни прѣобразованія. И само на Нишкѣя главенъ управителъ са

дадохъ тѣя наставленія, нѣ още и на Софійскіятъ, Азбанскіятъ, Пловдивскіятъ, Едринскіятъ, Мостарскіятъ, Солунскіятъ и др. др.

« Н. В. като преглѣда, на 4/16 войскити отъ гарнизоната, увѣри са за доброто стоеніе и за най хубавата нѣя наредба. Баталіонътъ на пѣшити шиненеджии особно привлече, съ точностъта на дѣйствиата си, чуденіето на глѣдачити. Н. В. си показа за това vysokoto благодареніе на юнашкѣятъ командантъ на тѣя войски, Ферикъ—Османъ паша.

« Н. В. по единъ планъ поисканъ и одобренъ отъ него, заповѣда да са направи споредъ Европейска система, една тъмница за двѣстѣ запрѣтни, а при нея и една болница. Сегашнити тъмници ше ся срутатъ защото не сж направени рахатли и не сж доста каджии да упазятъ запрѣнити.

« Такива сж изобищо работити и трудови които станахъ отъ дохожданіето на Н. В. до днесъ. Много други мѣрки сж зеха, безчетъ дави сж свършиха, щѣ ви дамъ смѣтка за тѣхъ съ другата поща.

—О—

Господине Епископе Хрисанте!

Честното Ваше съ приключенно-то Циркулярно отъ Гръцката Патріаршіа пріехши и съдържаніето имъ точно разумѣхши.

Нѣе, както и отъ другитѣ български Епархії, протестувахми противъ народніа нареченъ Съборъ въ Гръцката Патріаршіа, въ който Българскитѣ праведни предложенія никакъ не сж зеха въ призьрѣніе, и протѣститѣ ни сж познати и на Гръцката Патріаршіа и на Честното правителство. А Велигденското приключеніе въ Българската Церква въ Цариградъ съвсѣмъ ни отдели отъ Гръцката Патріаршіа, когато послѣдоваха той зи примѣръ и другитѣ българи, като изфѣрнихъ изъ черковитѣ си името на Гръцкія Патрикъ и на митрополититѣ си, а го намѣстихъ съ името на милостивнѣя нашъ царъ Султанъ Абдулъ Меджидъ любимѣя ни Господаръ. А въ патуванѣто на Н. В. Великій Везиръ се дадохъ сега толкови прошенія отъ Българитѣ чрезъ които молятъ тепло Честното правителство, за да се препознае и потвърди подтѣкзаната българска Іерархія, за

което имамъ голѣма надежда, като милостивнѣя и правдолюбивѣя ни Султанъ равно и безъ разлика излива връхъ сичкитѣ си вѣрни подданици своитѣ благодарѣнія.

Подиръ горѣреченитѣ, които сж и Вамъ и на Гръцката Патріаршіа познати, и противъ които противсѣдѣствува Тѣя днесъ, чудно ни са видя, дѣто ни пишете тѣй и вѣе и циркуларното писмо, което може да се отнесе на Гръцкія народъ и на Гръцкитѣ Владии, които си избиратъ Гръцки Патрикъ, а за насъ то е нѣщо странно и чуждо, като нѣе не можемъ сега нищо друго да правимъ, освенъ да чакаме царскѣятъ милость и царското благоизволеніе връхъ българскія тойзи въпросъ, за когото толковъ протести и прошенія се дадохъ на Честното Правителство. Мислимъ чи бѣше нужно за отговоръ на вашето, да направимъ тѣзи заблѣжванія, които като знаяхте, не трѣбаше да ни пишете тѣй.

Оставами прочее

Сливенъ 2. Августъ 1860

Ваши

Сливненското общество.

Слѣдватъ подписити

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Туку речи че днесъ за днесъ Сирійскити работи сж около които сж върти европейската политика; за това и нѣн трѣбува да наченемъ отъ тѣхъ. Нѣщо да кажемъ за тѣхъ? у цариградъ тѣя недѣля хиляди слухове сж раздадохъ: Един казахъ злѣ отиватъ защото Н. П. Фуадъ паша неуспѣва въ работата си; други рекохъ, че французити които дошли на Бейрутъ не смѣятъ да влѣзатъ на вѣтрѣ отъ страхъ че има събрани много мусулмани да ги чакатъ и да ударатъ на тѣхъ ако сж помѣстятъ отъ мѣстото си, трети, по каджии да знаятъ работити, увѣриватъ, и намъ ни сж струва най вѣрно, че работити въ Сирія отиватъ по сега добръ и може скоро да са управятъ, ако,

не дай боже интригити на зломислениците не сполучат да турят спянки на скорото имъ извършване.

Най голѣмото доказателство за успѣхъ на мисіята на Н. П. Фуадъ-Паша е, както извѣстими у прѣдніатъ листъ че 160 виновници са убили въ Дамаскъ въ чаршіята прѣдъ сичкіятъ свѣтъ. Това го подвърди една официална телеграфическа депеша слѣдъ нѣколко дни. Слѣдователно, слѣдъ едно таквози истребуване на онія дѣто сж клали Христіанити, не са случило никакво лошо приключеніе отъ страна на мусульманити. Това показва че тишината зема добри основи.

За увѣреніе за това що казувами служатъ долни кореспонденции:

Дамаскъ 3-15 Авг. 1860

Отъ дохожданието на Фуадъ-паша, сички Сирійски жители напълно са успокоиха за бѣдущето, и благославятъ дѣятелните мѣрки които тутакси са зеха отъ Н. П. и които усигораватъ общата тишина върху твърди основи. И не говорж само за Христіанити; сжщити мусульмани са осещатъ оживели, а началниците на войската казуватъ съ радостъ че чакъ днесъ сажиматъ наистина за войни, защото вредъ тѣхната униформа са почита.

Една млада мома бѣше са грабнала отъ четири горци, които, като я обезчестили, докарали злината до тамо дѣто прѣдъ очити ѝ убили тримата ѝ братія а осакатили майка ѝ. Обадиха ги на военната властъ, която запрѣ тѣя разбойници. Заведени на Сераскеръ капуси, на 11 Авг. (н. к.), съ железата на краката и на нозѣтъ, туриха са несрѣща жъртвата на безчестното имъ скотство, която ги позна и приказа, съ подробности които нараиватъ сърцето, жѣстокостити които истегли братіята ѝ и майка ѝ. Тая послѣдната, която оживяла слѣдъ осакативаніето, дѣто тѣя убійци направила, намѣрися, и бы честита да пригърне сиромашката си дѣщеря. Додо-

ха ми майка ми, викаше дѣщерята; нѣ кой ще ми върне честта? И въ едно пренасяніе отъ отчаяване което я караше на препаданіе, удряше са у гърдити, скубеше си космити, дереше си дрехити. Най послѣ сълзити додоха да ѝ помогнатъ, и това отчаяване са утиши прѣдъ увѣрваніето дѣто ѝ са даде че правдата ще ѝ дадѣтъ. Наистина, Фуадъ паша дълбоко нажаленъ отъ това зрѣлище тутакси накара да извадятъ на сѣдъ тѣя четирма злодѣйци, които слѣдъ едно кѣсо испитуване, което доказа сичкіятъ кабахатъ, отсѣдиха са да ги обесятъ.

Съ грижити на Фуадъ паша, една комисія за помощъ, надоби на оная която сжществува на Беируть, са основа въ нашіятъ градъ: мож ли ви направи едно изображение отъ бѣдността въ която сж вкарани христіанити, които турятъ сичката си надѣжда за спасеніе въ добрината на Султанътъ? Сѣка недѣля една лична потеря отъ войни редовни и отъ алжирски волентири, придружава, до Беируть, една каравана христіанити които остава тѣ, съ харчъ на правителството, Дамаскъ, тоя отустошенъ градъ.

Извънредното сѣдовище прави за сѣданіята си въ джаміята Селимие, на гьокъ-менданъ. Азъ присѣтствувахъ на нѣколко отъ тѣя засѣданія които дадоха едно твърдѣ чудно зрѣлище. Можете ли си представи у Римъ едно сѣдовище да има учаслото на членове му мирини и Евреи отредени да сѣдятъ католици и владыци? Въ Дамаскъ, святигъ Хамовъ градъ, видѣхъ, азъ, граждански и военни чиновници и единъ христіаникъ да сѣдятъ улеми, мусульмани, които искаруватъ коренътъ си чакъ отъ пророка, а това всрѣдъ мълчаніе на плѣнътъ, който не издава ни гласъ да протестува противъ това коего бы могълъ да гледа като едно нападане на старити мусульмански права.

Едно голѣмо число христіанити туземци, отъ толко страшни зрѣлища

които упостошаваха Дамаскъ, бѣха са помусульманили. Днесъ тѣ подаватъ харзували на Фуадъ паша и искатъ помощъ. Тѣ са изневѣрили само за да не ги избіятъ; затова Н. П. накара Докторъ Русинванъ и Даничъ Ефенди да ся погрижатъ за да ги прикаратъ въ пазухата на нѣвѣсти имъ черкова. Тѣя злочести свиняха са отъ първо, нѣ като са угледаха добръ у чистосърдечіето на намѣреніята на Н. П. изгониха сичкіятъ страхъ и поискаха да ги испроводятъ на Беируть. Ще отиватъ съ караваната, която ходи сѣка недѣля у тоя градъ.

Телмали обикаляха изъ сичкіятъ градъ съ военни трипета и искаха съ името на Фуадъ паша, дѣцата, момичетата, жени и мѣжи, дору онія които сж са потурчили и бѣхж запрѣни у мусульманити.

Много отъ тѣя лица веке са освободиха, и сега са намиратъ у калето съ христіанити.

Отъ махлата Далканаватъ извадиха мусульманити и дадоха кжшіята имъ да сѣдѣтъ вжтрѣ христіанити, които мѣркатъ да останатъ у Дамаскъ. Освѣнъ това, на този часъ Фуадъ паша гледа да купнедно голѣмо мусульманско зданіе въ кое наредъ ше правятъ службж христіанити отъ сѣковѣроисповѣданіе, и пр.

Единъ Фуадъ пашовъ Яверъ, лѣтенантъ Колснелъ Хасанъ Бей зе заповедъ да иде съ единъ баталіонъ на Хюзбей и на Башея, като мине прѣзъ Саида за да пази христіанити които отиватъ отъ тѣя мѣста у Беируть. Али-бей, глава на едно племе Мутулаи даде на Хасанъ бейово расположение едно тѣло отъ нередовни Коиници. Споредъ извѣстіята ми, Асанъ бей трѣбува да е стигналъ на Саида.

Тѣзи сутрина Мушуръ Ибрахимъ паша са върна отъ отиваніето си въ селото Джиротъ 8 часа далечъ отъ Дамаскъ Докара осемъ камили и шеове, които жителити на това село были зели отъ Дамаскити христіанити, като довелъ съ себе си и 63 души отъ тѣхъ запрѣни. Петъ кжци отъ селото, които были на

главни водачи на обирътъ, са изгориха; и единта отъ тяхъ, казуватъ, която била на единъ капитанинъ днесъ запрѣнъ, имала една бляскава поканина дѣто ѝ нѣма епѣтъ.

Фуадъ паша даде на Бейрутската войска една денна заповѣдь за да имъ убави пристиганіето на съюзната войска въ Сирія.

Франко Ефенди и инглезкіятъ Колснелъ Фрезеръ додоха наедно, тѣ дни, въ нашятъ градъ.

Дамаскъ 4/16 Авг.

Вчера по 4 часа турски убиха четирмата за които ви говорихъ по горѣ, и осмѣдени насмъртъ за насилване и убійство. Ъто имъ имената: двамата братія Муберекъ-убунъ Мохамедъ Сериванъ и Суруръ, двамата братія Али-Убунъ Мустафа Садики и Муса Садики.

На шестъ часа, ферикъ Халилъ паша събра запѣтната на четъ 230, подъ заповѣдь-та на Али Ферудъ, убави имъ че миналото имъ принасяне дава голѣмо съмнѣние и че едно испитаніе ще стани и имъ каза да си снематъ оружїята. Запѣтната сж затвориша въ джамїята Селимїе, и испитанїето имъ не ще законсѣтъ да са зафани.

Извънредното сѣдовище, което си върши работити сж най похвална дѣятелностъ, до сега е осмѣдило до 550 души. Петдесѣтъ и едно осмѣденіе за смъртъ сж изрекоха Сто и осемдесѣтъ, на които кабахѣтъ е по малко доказанъ, ъз които бѣха въоружени по врѣмято на сеченїето, както ся види че ся осмѣдять и тѣ на смъртъ.

Убиванїята, които, казуватъ че ся извършатъ въ единъ день, за да сж направени на народътъ по голѣмо впечатленіе не сж станали, защото Фуадъ паша иска, предъ сичко да са увѣри ако нѣма преднаговорено съзаклїе противъ христїанити. Тѣ убиванїя ще ся извършатъ слѣдъ два или три дни. Ахметъ, напреднїятъ Дамаски управителъ пристигна тая сутрина. Тутакен го туриха на тайно, и афинаха веке да гледать неговата сѣдва.

Слѣдъ тѣя повини додоха други които не оставяни за по послѣ. Французити стигнѣли на Бейрутъ и слѣзла на сухо. Тѣ сж посрѣщали съ Турската музика.

Въ недѣля пристигна у цариградъ единъ вапоръ отъ Сирія съ 278 зарени уловени у Дамаскъ.

Нѣма съмнѣніе веке, че Гарибалди са намира на сухата земя въ Неаполъ. Той сж същата бързина усѣва, както са случи и въ Сицилія. Сичко което какахми въ преднїятъ си листъ за напредванїето на Гарибалди и за критическото положеніе на Неаполското правителство, са потвърдѣва.

Гарибалди бѣлъ излѣзълъ въ Калабрити съ 1500 души неговѣ, които сж присѣдинили съ бунтовницити отъ тая земя на четъ 8000 души. Отъ вредъ народътъ тѣя и сж присѣдинява съ Гарибалди, който увѣрять нѣма да остави доде не нападне и на папската държавя. За тая цѣль казватъ едно тѣло волонтири сж събиратъ у Сардинїя. Отъ друга страна военни предуготовленїя ставатъ у Сардинїя съ голѣма дѣятелностъ и това доказва че тѣ нѣма да стои мирна. Кожкото за неаполското правителство то е въ критическо положеніе и войската не прави друго освѣтъ да са дърпа назадъ и да запира дѣто види яки мѣста, които по малко оставя и зафаща други. най голѣмата частъ на неаполската войска са събира около столицата, и видиса Кралъ Францъ са рѣшилъ да са защищава до крайностъ.

Австрія е, която най много са плаши отъ Италийскити работи. Сѣки трѣбува да угади, че ако Италийанцити сполучатъ да свалятъ разниги правителства въ Италія, Венеція не може да остане небутиага. Сиоредъ това Европейскити вѣстници бѣха извѣстили за една нога, пратена отъ Австрія на Туринскїятъ кабинетъ за да го заплаши, както го извѣстихми въ преднїти си листове. Днесъ вѣстницити я искаруватъ лъжовна.

Автрїйската газетета Остъ-Дайче Постъ като опровергава съществованїето на тая нога, прилага:

« То са знай, никой царъ законенъ не ще да види съ хладно-кръвїе тронътъ на единъ други господаръ да са плаши отъ нападенїето на бунтовни банди. Успѣхътъ на сардинската причина въ Неаполъ ще роди за Австрія частната опасностъ на едно неизбѣжно нападеніе върху Венеція. Обаче една политика, която знае да ся пѣзи, дѣлна е да не предваря работити и,

като земе въ вниманїе епохата и обстоятелствата, да чака приключенїята, намѣсто да иде набързо напредъ тѣхъ.

Италийскїятъ въпросъ не ще да са остави доде не чукни и на нашата порта. Нѣка тогази му отговори единъ гласъ заплаштеленъ и бакжренъ!

Сѣкакви нѣща и Новини.

— По онзи четвъртъкъ Н. П. Г. Булверъ Англїйски посланикъ у Ц-градъ, има честъ да изгѣзе предъ Н. В. Султанътъ на Дома-Бахче, и да представи на н. Величество Г. Дуферинъ Англїйскїятъ комисарниъ за сѣсената комисія въ Сирія. Г. Дуферинъ трѣгна оная срѣда за Сирія.

— По царска заповѣдь:

Н. П. Вели паша ся наименоува главенъ управителъ въ Едринѣ.

— Даудъ-Ефенди са наименоува главенъ директоръ на Огоманскити телеграфи, който въ тоя случай стана чиновникъ отъ първѣтъ класъ втори чинъ.

— Правителството проводило нови заповѣди до казити за да пребързатъ да събератъ редицити които не ся испратятъ, казуватъ за Сирія.

— Новинити отъ Черкезія казуватъ че черкезити неспреставатъ отъ да сж біятъ съ Руссити.

— Увѣрять че единъ Американецъ, добротворецъ, подарилъ десѣтъ хиляди талери да ся направи на Куру-чешме едно англїйско училище за високи науки, дѣто ще сж прѣматъ ученици отъ сѣка въра.

— Бюджанъ паша, досегашенъ Едринески управителъ направилъ една много добра постъпка. За да упати мѣстото отъ лошава хора, той заповѣдалъ на Мусулмани и Христїяни да си станатъ единъ на други кефили за доброто имъ принасяне. Който не може да си даде кефилъ ще ся запрѣ за десѣтъ дни, и въ това врѣмя ако не ся яви нѣкой да му стане кефилъ ще ся прати у ц-градъ дѣто ще му са отреди кавво да прави.

— на 18 Авг. изгориха на зарапханата 12 милиона кайме.

— Миналїятъ петѣкъ стана на Искюларъ пожаръ, който изгори до 100 дюкени и до 25 къщи. На другїя день у сѣбота другъ пожаръ, който изгори една ялія.

— Споредъ точни извѣстия, които додоха у Ц-градъ, огнѣтъ дѣто стана у Измиръ не бѣлъ по зломыслие туренъ. Едно перде като ся развѣвало отъ вѣтрѣтъ, западнало ся отъ кандилото прѣдъ една икона, и отъ него сичката къща. Вѣтрѣтъ бѣлъ сѣверенъ, и ако не бѣлъ са обтрѣналъ можалъ сичкиятъ градъ да изгорѣ. Казуватъ че не по много отъ 500 къщи изгорѣли. Къщити бѣше се сырмашки; за това отъ вредъ са показватъ помощи за да помогнатъ на тѣя сырмаша.

Научаваме сж, че спомоществованія ставатъ и за онѣя дѣто изгорѣха на куру-чешме и на Юскюдаръ.

— Отъ като ся появиа плачевити приключенія въ Сирія и особно въ Дамаскъ, Европейскити вѣстници ся пълнаха и още ся изпълнятъ съ извѣстия, които показватъ турското царство въ най зло състояние. Нашии читатели видѣха въ нашиятъ листъ нѣколко лажни новини, които ние взехмъ отъ Европейскити вѣстници и ги представихмъ да ги сжди сѣби. Читателити ни трѣбува да разумѣватъ че тѣя вѣстници както и онѣя, които ги съобщаватъ, распрѣснута тѣя новини съ лошо намѣреніе, и това не е за чуденіе, като си помисли нѣкой колко интриги ставатъ за работити въ Турско. Едво доказателство иматъ нашии Българи въ нашиятъ религиозенъ вѣпръсъ; какви слухове не са раздадохъ и не са раздаватъ, само и само да са даватъ спънки на нашии постоѣнни въ тоя вѣпръсъ.

Цамъ ни е за чудо като глѣдаме отъ нѣколко врѣмѣя нашии кореспонденти да ни назначаватъ едно движеніе въ България подобно на Сирійското, и то по таквизи мѣста дѣто християнски сж десѣтъ пати по много отъ Мухоманизи. Тѣя кореспонденти по много отъ единъ мѣсець насамъ ни показваха работата щото съ втората поща или презъ недѣлата съ телеграфътъ трѣбуваше да ни ся извѣсти нѣкое подобно приключеніе. Слава Богу нито телеграфътъ нито пощата ни донесн таквои нѣщо. И ние съ благодареніе извѣстяваме днесъ, че много отъ нашии кореспонденти съ тѣзи поща однесватъ какъ сж распространяватъ тѣи слухове съ лошо намѣреніе. Онѣя, които преди нѣколко врѣмѣя викаха съ голѣмъ гласъ че Турско сж намира въ най лошо състояние, трѣбува да го помислятъ и на дѣло.

За днесъ ограничаваме сж да кажимъ само толкото за тѣя слухове, които ся правятъ съ зломыслиеніи на Турското царство. Нѣ нещемъ да пропусимъ и да забѣдежимъ на нашии Българи, че, като ся ста-

райтъ да намѣрятъ злонамѣреніятъ источникъ на тѣя слухове, не трѣбва да забравятъ че правителството е zelo добри мѣрки, щото ако и да сж нампратъ нѣкой луди глави да мислятъ за таково нѣщо, за каквото са раздаватъ лошавети слухове, да не могатъ и да кръкнатъ.

Нека нашии Българи живѣятъ съ мусульманити въ съгласіе и съ тая мисль, че отоманското царство е общо отечество и на Турцити и на Българити.

— Извѣстиваатъ ни че младити Балкананци имали миналата недѣля въ Бал-капанъ събрание, въ което сж разсѣждавало за обнародваніето на Цареградскія вѣстникъ. Рѣшило ся да ся събере една помощ отъ 20 х. гр които да сж даде на единъ отъ нашии учени, за да фани да издава пакъ Цариградскія вѣстникъ; колкото бѣше на събраніето подписали на бѣла книга една сума отъ 15000 гр. Това направено, младити събрани пребрѣнали на броевници си нашии учени: Г. г. Иоакимъ Груевъ, Даскаловъ, С. Филаретовъ, Н. Михайловски, а Г. Бурмова прочутія богословъ го забравили. Въ това сжщото врѣмѣ са отговорило за Г. Н. Груева, че не може да си остави мѣсто то, за Г. Даскалова, че не може да си остави занаятъ, за Г. Филаретова че той има по голѣма длъжностъ да изпълнява, а пакъ за г. Михайловски че не ще да въсприеме. Съ това сж заключило засѣданіето и събранити сж разошли.

Нашии читатели може бы да зематъ тая постѣпка на младити Балкананци като една поправка за тѣхното хладно-кръвие за поонаедѣлешното събрание въ Българскія метохъ за парежбата на училището. Нѣ, ние молимъ нашии читатели сакъи да не помислятъ нѣщо подобно. Ние са научили, слѣдъ като бѣхмъ написали за тѣхното хладнокръвие въ прѣднѣятъ си брой, че младити не присѣтвовали на това събрание съ намѣреніе, и ушъ за да извлекатъ добри слѣдствия. Нѣка запомнятъ това читатели ни.

Слѣдователно нашии млади нѣматъ никакъ хладно-кръвие за народни работи, и трѣбува да имъ благодаримъ като помислили да въскрѣсятъ умрѣлиятъ Ц. вѣстникъ у Цариградъ, който чувше че Ц. вѣстникъ престана съжи казуваше, че Българскія народъ не бѣлъ надаренъ да държи два вѣстника. Това е срамко за народътъ ни, и младити искатъ да го поправятъ. Колкото за насъ особито, ние ще приемемъ съблагодареніе и покаяніето на други български вѣстни-

къ. То е за насъ едно насърчованіе.

Нѣ трѣбува да забѣтѣжимъ на нашии млади първо че описницата е описала ц. вѣстникъ или да си сѣди погребенъ или, ако въскрѣсни, да си клоцука, както си е клоцукалъ въ продълженіе на десѣтъ години. Слѣдователно, ако искатъ да има единъ вѣстникъ, както сж го предлагали въ събрание, да търсятъ други. Втората ни бѣтѣшка, и най сжществената, е първо добръ да глѣдатъ да си съгласятъ мнѣніята въ програмата на вѣстникътъ, и тогази да зафатватъ. Тая точка е дѣто или въздържа или съсипова обществата.

Оне двѣ думи, и ще свършимъ върху това важно дѣло за нашиятъ народъ. Споредъ както ни увѣриватъ, младити и ц. вѣстникъ и други ще могатъ лесно да зематъ, и това може и да ги възврѣни отъ доброто имъ намѣреніе. И да не кажатъ че сме египетъ, нѣ имъ презагами нашиятъ вѣстникъ, нѣ като ся държимъ на горѣказаната ни втора бѣтѣшка за сподукаа имъ.

— Миналата сѣбота единъ англичанинъ вапоръ донесе отъ Варна 355 редиѣя.

— Новинити отъ Бейрутъ 23 Августа извѣстяватъ че по заповѣдъ Н. П. Фуадъ паша 37 Турци сж обесили отъ по главити и 104 военни са пушили. Тѣ помагали въ убійствата. Много други осѣдени стоѣли въ тѣмница.

— Французити стигнали въ Бейрутъ и сж мислили да украсятъ градътъ. Единъ Шейхъ който минавалъ за свѣтець сж уловилъ и давѣята му сж глѣдала. Сичкиятъ народъ казвалъ че той бѣлъ подбудител на убійствата.

— Г. Новиковъ свѣтликъ на Руското посолство въ Ц-градъ, сж найменува отъ правителството си извѣрденъ комисаритъ въ Сирія. Казватъ ни че трѣба да трѣгнѣ въ вторникъ за Бейрутъ. Австрійското правителство отъ своя страна прати Г. де Векбекра, главенъ консулъ въ Сирія.

— Пишатъ отъ Белградъ, 17 Августа Аугсбургската Газета: « Князь Миланъ който е по добръ отъ нѣколко дни удобри съставленіето на една комисія отъ трима Турци и трима Срби за да испитатъ приключеніята на 5 Августа.

Мон. въ Ц-градъ 1860 Азгу. 32

Лир. Тур.	Гр.	...	116	25
Лир. Англ.	...	...	128	
Минцъ...	...	...	60	10

Огледалото на Г. Бурлова.

или

ДРУГО ПРОГЛАСЯНИЕ НА ГЛАСА ОТЪ
ПУСТО ГОРЕ ТЕЛЕЛЕЙСКО.

(продължение отъ брой)

Ний окъснѣхмы отъ да испратимъ по съсъ врѣме продълженіе отъ нашѣтъ отговорни статіи и просимъ за туй снисхожденіе на читателитѣ. Защото, освѣнъ що са намѣрвахмы въ обстоятелства, които, за нѣколко врѣмя, на' лишаваж отъ възможностѣ да продължавамы, има и туй че: слѣдъ първия порывъ на праведното наше негодование, ний сега осѣщамы себе си недотолкозъ расположены и готовы къмъ такъви части и лишени отъ общъ интересъ борбѣ. И, ако че са повращамы тука на отговора си, туй го правимъ само за да отблъснемъ еще нѣкои отъ тѣзи несправедливости, гнусни и оскърбителны обвиненія съ които злонравіето на Г. Б-ова обрмени както насъ тѣй и личностьта на Г. Михайловскаго. Намъ е еще твърдѣ тежко туй дѣто че са принудихмы да плащамы одѣженіята, които ни стори Г. Б-овъ, съ сжѣжтъ монетѣ и тѣжно ны е като не можемъ да го извършемъ безъ нарушение на благопристойностѣ. Нека обаче бѣде и туй подъ отѣтственностѣ на Г. Б-ова, който при лишението на честно и благородно орѣжіе да са сражава съсъ насъ мѣни тризницето и са обърнѣ, да напада на насъ отъ тамъ дѣто му е нему посрѣжки и както е по свойственно на негова характеръ.

Упрѣкава ны Г. Б-овъ че сми са подигравали съсъ смъртъта на чедата си..... Въ жестокото и безчелвѣчното негово сърце такъви чювства са вмѣстимы *негли*. Ний обаче пытамы сичкиты бащи и общо сичкы чювствителны хора възможно ли е да са подиграва челѣкъ съсъ смъртъ а еще и съсъ смъртъта на чедата си? имали за челѣка на този свѣтъ помяло, посвѣдно и посвѣщенно нѣщо отъ чедѣтъ му? и кога съ такъви нѣща са подиграва какво трѣба да уважава?

и какво странно, и каква подиграчка има въ туй дѣто че сравнихмы смъртъта на чедата си съсъ очивиджѣтъ опасность на книжицѣтъ? на Г. Б-ова, който по своекорыстіе и ниски расчѣты приѣма да извѣхва своето разбиране съ лицемѣрно православіе и поддѣлна народностъ и който си позволява еще да туря религиѣтъ за пѣдесталъ по който да са качи къмъ колофона на славата, твърдѣ е лесно да помисли и да рече че и ний са подигравамы въ статіитѣ си съсъ смъртъта на чедата си бо'зна за коѣ си и какъ си цѣль. Ний обаче като немамы никоѣж другъ цѣль освѣнъ жалѣжъ за смъртъта на чедата ны и свѣдѣностѣ за пропаданіето на едно общеполезно дѣло не само че не приѣмамы да са подигравамы съ едното както и съ другото но непрѣстанно щемъ да милѣимы и да желѣимы за тѣхъ и ще ги оплакувамы; защото чювствувамы че проливанны тѣ, за чедо и за народно добро, сѣзны сж отъ найсжѣпѣтъ най лобрытъ и най свѣтѣйшитѣ сѣзны що може челѣкъ въ живота си да пролѣе.

Не прилѣгало на Г. Б-ова подругоече да прикрый недостойнството на своитѣ сподвижници и поборници—бабытъ (знай че и бабытъ сж богословцы въ родѣ на Г. Б-ова и тѣ брапятъ и защищаватъ много православны суевѣрія и даже съ ревностъ коѣто въ нищо не устъпва на ревностѣта на Г. Б-ова) но былъ принуденъ да свлече отъ себе си чѣкъ и чинѣтъ на *Маистръ Богословіи*, да навлече мантиѣтъ на галлиоса и ипократа и да сѣдне да ны обяснява причинитѣ на смъртъта на чедата ны. А че и въ това си самозванство като ище да са покаже совершенъ и погоренъ и отъ ескулапа, безъ да види безъ да испыта, тѣй както си е въ цариградѣ, показва са че познава причинитѣ на нѣкои смърти въ търново. Странна мисль! Съ това прѣдзване както и съсъ другы толкозъ които са показва че провижда Г. Б-овъ не ище ли да са прослави между поборницѣтъ си като

новъ нѣкой печерскы Прозорлявецъ? Г. Б-овъ на навежда на тѣзи мисль и съсъ туй еще че въ отношеніе къмъ насъ грѣшны и недостойны държи са съ старовѣренскѣтъ онѣзи прѣподобническѣ жестокостъ, като са отказва и вразумѣніе да не ны дава. Какво да каже челѣкъ не знае, но, като речемъ да размыслимъ по основателно върху напѣжѣтъ епохѣ, ще намѣримъ че, при наченжтото прѣобразование на нашѣя народъ, твърдѣ е своеврѣменно и появяваніето на единаъ Донъ Кихотъ новомѣхаленскы. И както Испанскы Герой бѣлнуваж съ карикатурното си рыцарство, да въскрѣси варварскитѣ сръдны вѣкове, тѣй и нашѣя той Герой сили сж да въскрѣси въ насъ блаженнитѣ врѣмена на невѣжеството и на тартуфството, на мрака и на суевѣріето.

За насъ, казва Г. Б-овъ, светыня и челѣвѣщина нема. За него както са види сичкитѣ кievскы самодивы и вѣщницы, сичкитѣ феверскы магарин сж светыня. Светыня и челѣвѣщина сж за него еще рѣждивытъ старческы мисли и мистическото умникуване. Светыня и челѣвѣщина е за него да си остава народѣтъ за выжѣтъ въ войнижѣтъ степень на умственичното развитіе; и за туй той праи толкози усилия за да въспре отъ напѣдване мислящата сила на челѣвѣчеството. О светыня! О челѣвѣщина Бурмова обяснявана съ недостатѣка на идеи отъ чистѣ религиѣ и народностъ! О жяко богословіе бурмово що затрива спасителнытъ начала на Евангеліето и прѣставя бога като че съсъ чюкъ и съсъ ножици управя свѣтътъ!

Подолу въ статіята си Г. Б-въ ище ужъ намъ да са приѣмѣ че сми расправля свѣтътъ и сми посочвали и показвали нѣтътъ на хората и подгавряни са да не сме *и совѣстници Божіи* и туй си подгавряніе придружава той съсъ едно богословско въсклицаніе къмъ Българскыя народъ. Господство му и не подозрѣва какъ самъ си себе си подиграва съ тѣзи думы. Той са не осѣща че самъ на себе си

присмива и са подгавря! И не върши ли Г. Б-въ сжщото що ише да усмыва у насъ? развъ господство му е совѣтникъ сатанинскый като са е расперилъ и той свѣтъ да управа, върж да брани и народъ да учи? Неговото туй присмиване не поставя ли самото него въ *тупикъ*? Негова мылостъ, като поискалъ да върне намъ думитъ, които рекохмы за негова патронъ, замахва ужъ съ нашитъ камъни нашиятъ главъ да удари че смазва своитъ.

И не е токо този промахъ у Г. Б-ва той еще на вѣтрятъ замахва и съ туй дѣто ише да ни осжди съ думитъ съ които осждихмы ный Горскаго, зашо да са крые въ неизвѣстны пустыни и да пише. Господинъ Б-въ отъ бързане да са докопа до думы оправданы, не сколасалъ и да примысли да ли нашія грѣхъ е като грѣхъ на Горскаго и да ли може туй обвинение да оборн и насъ? Г. Горскый показваше че статіята была *написана въ адилъ* (неизвѣстна) *пустыня*, а ный са убавихмы отъ извѣстното и на малкитъ дѣца ПУСТО ГОРЕ ТЕЛЕДЕЙСКО, което имжъ за центъръ на България и за дѣто въ нашитъ Българи има прѣданіе че обитава вѣспѣтыя отъ тѣхъ юнакъ, и приема и разнася своитъ за българскытъ работы извѣстія прѣзъ фърковаты посестримы. Съ туй название на статіята си ный противопоставихмы еше нашія отечествененъ гласъ на срѣщо разны гласове, които нѣкойси отъ *далеки земи* искахъ да ни внушятъ. На Г. Б-ва обаче не изнася обстоятелственно да са обяснява сѣко нѣщо, нему причины трѣбать да на обвинява и той ги бере дѣго ги намѣри и си ги тълкува както нему струва. Г. Бурмовъ не присмѣта еше че статіята на Г. Горскый не бѣше и подписана, а ный не скрыхмы името си отъ господство му ни сега ни когато най напрѣдъ вѣрзохмы въ полемикъ съ него. Да са не приструва Г. Б-въ сега че не върва да можемъ да пишеме ный статіи, бѣше време когато

той върваше. Или не знае или не помни той че ный имамы на ржжъ по вѣрно отъ неговиты доказателства — Неговото саморучно писмо, което ный писа когато бѣ подушилъ а не видѣлъ еше първѣтъ нашъ противу него статія. Тогазъ г. б-въ върваше че можемъ да пишемъ и са мжчеше коевенно да отбѣе отъ себе си нашето изобличение а сега не върва за да му прилѣга да злослови. Колко плиткъ умъ у г. б-ва ако не помни какво ный писа и какво му са отговорихмы тогази!

Да са чюди чегѣтъ сътъ умѣтъ на г. б-ва и съ неговото богословско образование! че той не му бій тонорѣтъ на едно мѣсто?! на день сто ума да мѣни малко му сж! Сега върва едно нѣщо, до чясъ забурива върваніето си. До скоро защищаваше гърцитъ владыны кога сега ги ругай и отъ Цанкова повече, по прѣди пишеше (нека си науми кому и кога) че благоводи на Протестантытъ; сега пакъ не само и протестантытъ дѣши му станжжъ, но и онѣзи, които са срѣщатъ съ тѣхъ, и тіе отъ вѣнъ свѣта. До вчера увѣрваше че Цанковъ самъ си си майсторосва кореспонденци, които показва като изотвѣнъ дошле, кадугеритъ казваше еше въ Санбене-дето му пишятъ статіи; а днесъ казва че нему (Цанкову) не му прилѣга да са защищава ами отъ вѣнъ му са явяватъ на помощъ, и то дѣто да бжде се Михайловскый и Славейковъ. Туй не показва ли че разумѣтъ на г. б-ва е въ болѣзненно состояние и разстроенната негова мысляща способность прави най поразителны и противоположны заключенія. Избави Боже и българскыя народъ и българскытъ книжници отъ такъвзи неусвѣсъ редакторъ и лудъ богословъ.

(слѣдва)

Господине Редакторе на *Журналъ де Константинополь*.

продължение

Намъ ни са иска да върваме че Търновскыйтъ представникъ обыча отечеството си. Нѣ види са че незнае да

запазва обычити му интереси. А пакъ зашо толкози пазение и треперание? Когато нашити прѣдѣли искаха отъ папата поставянето на едно патриаршество, тѣ не направиха друго, освѣнъ послѣдваха примѣрътъ даденъ отъ гърцити въ една епоха когато оше никакъ не бѣха изгубили християнскыйтъ духъ и небѣха ся отказали отъ основното начало на християнизмътъ. Сичката православна древность е припознала въ папата една висока власть надъ сичката черкова. Г. Х. Николи быля нѣма нужда да търси за това доказателство вѣнъ отъ Иудаліото. Никейскити отци вѣшестіятъ си канонъ не основаха ли патриаршескити владыниа чрезъ папската власть? Голѣмийтъ съборъ на Сардика или София, държанъ на 347 год. не попуска ли да сж огнесжтъ до папата за да осжди голѣмити мжчнотии, които са случватъ между владыцити? Гърцити исторіици, Сократъ и Созоменъ, за които говорихме на друго мѣсто, не казватъ ли че споредъ ветхити обычаи никои съборъ не може да стане безъ волята на папата, и че сѣко рѣшеніе не одобрено отъ него е отъ дѣно ничтожно.

Слѣдователно такова бѣше върваніето въ старо врѣмя. Сѣки пжтъ когато Гърцити видяха че ще можѣтъ да придобіятъ нѣщо като го исповѣдуватъ исповѣдаха го гърделиво. За да са убѣди нѣкой за това, стига да отвори книжити писани отъ тѣхъ. Колкото за нашити истенски Българе изобщо и Търновскыйтъ представникъ особно, на мѣсто да нападатъ на папската власть а споредъ това и на властѣта на вселенскити събори, за които сѣкога се искали отъ него удобряването и потвърденіето, тѣ трѣбуваше да бждѣ първити, които да я запазюватъ. Защо то само споредъ това ние сме го го отъ гърцити и българскыйтъ народъ мжже да ся хвали че е придобилъ отъ папа Инокентія III опова, което св. Лаврентіе отъ отказа на гърцити.

Наистина въ отговорѣтъ си до императора Маркіана, св. Левъ, междугрѣтити, казува: „Нѣка Анатолий

кактъ не сж надѣва да стани голѣмъ въ вреда на други. Привилегіи на черковити основани отъ канонити на св. отци и утвърдени отъ декретити на почтеніята Никейски съборъ, не могатъ да ся измѣнятъ отъ никакъ безчестностъ и отъ никакъ нововвеждане. И върху това азъ трѣбува да бѣжъ непрестанно, защото на мене е повѣрено раздаването имъ...»

На императрицата св. Пулхерія павата казва: „Ако Анатолий иска да произведе бласактъ на добродѣлители на предшественникъ си Флавіана, той ще придобіе любовта на сичкіятъ свѣтъ... Нъ за договорити на владыцити, договори противни на свитити Никейски канони, ные ги унищожяваме, и съ властта на блаженныятъ апостолъ св. Петра, ные ги скасуваме съ едно съвършено опредѣленіе.“

Въ отговоръ си до Анатолия, папата зафаща съ сѣкакви гаденія а между други, той мърмри да е зель случай въ Халкедонскій съборъ « за да изгуби на Александрийскій тронъ вторіятъ чинъ, на антиохійскій третіятъ и да грабни на митрополитити привилегіи отъ околнити мѣста. Небывало посегателство прилага св. Левъ, съ което сте сж заловили до толкози, щото св. съборъ събранъ само и само за да изгаси ересъта и да утвърди католическата вѣра, вый го направихте орадіе на вашето самолюбіе Престани, брате мой, отъ да приглушавашъ ушити на князовети съ лъжливи исканія. Уставътъ направенъ отъ владыци, отъ шейсетъ години насамъ казувате вие, не помага нищо на ванята кресенія: зато като не е никакъ съобщенъ на апостолскій тронъ отъ вашиги предшественници, тоя уставъ стъ начало ся унищожил и употребеніето, което искате да му дадете е и то късно и несполезно.....»

Тѣй сж пріе въ Римъ исканіето за да се направи Ц-градъ патріаршество. Самолюбіето на Анатолия сж потърси страшно. Да му бѣше на рѣката, едно отдѣленіе бѣше неизбѣжно да стане, и

ересъта щеше да възлѣзе върху цариградскій тронъ. Нъ на императорътъ не му сж щеше да стане тѣй. Слѣдователно анатолій свърши съ туй, като си исповѣда погрѣшката и са покори

Писмото му за покоряване до папата е замѣтелно. Той казува между други: « Колкото за това що е рѣшено въ Халкидонскій съборъ за полза на Ц-градскій тронъ, бѣдете увѣрени че не съмъ азъ кривъ, а ц-градското духовенство и владыцити отъ тѣя махли бѣха за това съгласни, както ще го видите отъ актовети. Обаче сичката сила и потвърденіето за онова което е направено, оставени сж на ваше-то блаженство и нищо не може да има сила освенъ чрезъ вашата властъ. »

Таквози бѣше свършване на интригата оплетена отъ Анатолия. Колкото за пашити наследници на св. Два, тѣ задържаша своето отказуване, и кога то по послѣ нашіятъ царъ Борисъ попита Никола I, дали ц-градъ е патріаршество, отговорътъ бѣше съвършено отрицателенъ. Като не сполучиха да иматъ едно патріаршество истинно каноническо, не трѣбува да са чудимъ че по послѣ гръцити щѣхъ да издавятъ въ Адриатическото море посланициити които нашіятъ царъ Асенъ проваждаше въ Римъ.

Какво да заключимъ отъ сичко това що казахме? Трѣбува да заключимъ че българското патріаршество е едно патріаршество истинно каноническо, а пакъ гръцкото не е освенъ императорско патріаршество, подчинено на сичкити политически непостоянства. Основано отъ Византийската политика, гръцкото патріаршество ся сруги наедно съ долната имперія. Слѣдователно не трѣбуваше ли да сме наедно съ българското патріаршество, което не е нищо заемало отъ политиката и на което началото е истинно религіозно? (слѣдва)

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАРСКИ-ТИ РАБОТИ

ЦАРИ РАДЪ Августъ 26, 7 1860

Отъ нѣколко лица съ жалостъ ся научаваме че нѣкои сж оплаквали отъ нашіятъ вѣстникъ че бѣлъ станалъ монополъ, защото

пишалъ за нѣкои личности. Отъ наша стърна ные никоги не можемъ въспріе това — и никоги не можемъ каза че сме писали съ тая цѣль, нито сега, нито по врѣмето когато сжществуваше Цариградскій вѣстникъ. Цѣльта на единъ вѣстникъ е да обнародва всяко нѣщо що става и що ся случва. Въ то че криво може да сме изложили нѣщо, ные сме готови сѣкоги да пріемиемъ и да вмѣстемъ опроверганіето и поправкитъ на сѣкого. Друго яче ные никога не можемъ потвърди нашата народна и безпристрастна цѣль. Съ една дума ные сме готови сѣкоги да пріемиемъ отговорътъ на тези — на които е дотегнало за тѣхвата личностъ — стига само да си иматъ правдата. Въ противенъ случай, то е ако нѣматъ правда въ то що сж сторили — а имъ дотегнало че сме ги докачили, ные ще имъ кажемъ че сж егонисти и че отбѣгватъ отъ общото народно намереніе, което собствено нашіятъ вѣстникъ гони да изпълни. — Ные не само за горинтъ сме готови да пріемиемъ единъ отговоръ, но іоще сме готови и за нѣкои особенни какви да е наши погрѣшки. Но цѣльта която гонимъ, законътъ трѣба да е единъ и за назя и за сичкитъ други. Това потвърдѣва, сѣкамъ, довольно че нашіятъ вѣстникъ не е бѣлъ, нито ще бѣди монополски — но е общо народенъ.

— Научаваме ся отъ едного Котляница послѣднитъ новини, които станали по празникътъ на св. Преображеніе, 6-тъ Августа: Въ Котель народното чувство ся побудило въ младигъ, които съ усердіе ся подигнали да изгонѣтъ името на Велеамина — и да не слушатъ веки раждивитъ вѣтхи и фанариотски мненія на тѣхнитъ яничери старци. И ето сцената какъ начинала: По св. Преображеніе, единъ младъ излѣзълъ да каже Апостолътъ по просто Български. Икономътъ попъ Коста, като чулъ това, пратилъ единъ попъ да го изрѣче по Славянски, като че Богъ по Български не разбира; слѣдователно Апостолътъ стврременно ся чель — и по Български — и по Славянски — нѣщо, което сѣкамъ, да е было угодно Богу; но много пакъ то шо е Богу угодно, челоуку е не угодно. И тѣй, старцигъ като х. Йорданъ, х. Петъръ, Иванъ Белина, х. Цанаятъ, и..., незабавно хватели да бръчатъ и да марморатъ. Икономътъ попъ Коста, който бѣлъ въ служба, отъ лѣвъ саблича ся и напуца И тѣй, въ този день, църковата до Апостола държала, отъ тамъ натагъкъ нейнитъ връти ся загворели—. Младигъ, да си постигнатъ намереніето, въ сѣмий день вечерътъ (срѣщу недѣля) пакъ ся събрали да въспрѣтъ.

свещениците да не спомянат никакъ Велемина, което и наполовина сполучили. И за да действуватъ постоянно, както за пазаренето на фанариотското име тъй и за наредбата на школитъ, тѣ си съставили единъ уставъ — въ когото ся подписали отъ 150 до 200 души. Старцитъ, както и свещениците, като видѣли това, решили за идущата недѣля, да не служатъ по обыкновенното време но по среднощъ (!!) дѣто да има никой да имъ прече на работата, спрѣвъ спокойно да си спомѣнуватъ Венемица. Това ся рѣкло и станало — и въ недѣля по утрѣтъ като отишли хората въ църква, намерили я затворена!... По причина на това дѣло, казва котленцинитъ, че х. Петъръ х. Матеевъ — и Икономътъ, както и Венемицъ отъ Върбица, отишли въ недѣля сутрената при Османъ-Пазарчискитъ Мюдюринъ Етемъ бей да ся уплачатъ че умишлено искали съ пицови да ги биятъ — и пр.... До тука знае съобщителятъ до тука ни каза; какво ся е случило по натакъ, не знаеме юще. — Ако и да е кжсно — и по добръ кжсно освѣтъ никого — ние имъ освѣтъ да похвалимъ — Котленскитъ младежи за това любовородно чувство, защо отъ истена срамно е веки тѣмъ да бждатъ сами въ едно таково расположение въ което не треба да сж. Кожкото за старцитъ, ако сж истинна поступкитъ имъ, то голѣма срамота — и голѣма безчувствителностъ. — Това потвърждава фанариотскитъ теменъ духъ.

— Новинитъ които получаваме отъ Враца, ни съобщаватъ безсовѣстнитъ постѣпки, съ потвърдението на нѣкои потписки отъ гражданитъ, на тѣхната владика Паисія. Негово превосвященство като подкупува съ различни дарове гражданскитъ първенци, по фанариотскитъ си духъ, другитъ както ще, тъй ги употребява. И тъй, той за аргосване, безъ никаква причина, зема отъ кого 500 гр. отъ кого 1000; за поство имъ зема по 2500 и 3000 гр. На нѣкой попъ Петра като дава една енорія за 3000 гр. безъ никаква причина, зема му шингелитъ и го запрещава да си струва поство — за да му даде една друга, зема му 900 гр. Отъ 78 свещеника, казва дописката, що ся нахождатъ въ еноріята на Паисія, не единъ не е останалъ догдъ не ся е аргосалъ — и то защо? само и само да имъ зема пари. Нѣкой попъ Стою, като го държавва аргосъ 90 дена, по причина на което много души не упети устали и много дѣла не кръстени умрези — и на послѣдокъ

додето не му зель 1000 гр. ..., не му дозволить да попствува. При тѣзи юще много ни забѣжда дописникътъ, по като много завадено му е писмото, ние като не можимъ да ги извадимъ точно, оставаме ги незабѣдежни. — Владичитъ ся въздигатъ че говоримъ вазъ тѣхъ, какъ да сторемъ като работитъ имъ не сж никакъ за премѣчаваніе! Подобни ли сж тѣзи дѣла на единъ владика? Допрошава ли ги нашата православна вѣра? Съ тозъ начинъ той продава Христа — и зема мѣстото на Иуда.

— Извѣстиятъ ни отъ Търново че името на Григоря сж неспързито отъ църквите, и че при сичко това Григоръ хранилъ добри надѣжди за да ся завърне пакъ работата въ ветхото положение; и сичкити му надѣжди възъ това сж да стане патриархътъ и да ни взаратъ пакъ въ мандрата си. По причина на това сношеніята на Григора съ гражданити сж нахождатъ въ голѣма етикета по настояще, въ такава щого, не е чудно, да ся изрече и послѣдното сбогомъ между нѣтъ.

— Отъ Конрицица ни, съобщаватъ нѣкой нѣща, но, по причина на едно лошо писаніе, ние не можамъ да извадимъ друго освѣтъ тѣзи: почти че отъ два мѣсица пасамъ ги оградил до 16 души злодѣйци които като обзематъ пѣтищата по които пѣтници ти ходятъ, распрѣснали и овчерити по балканитъ — и пратили извѣстіе да имъ пратятъ 30000 гр. или ако не, ще направятъ както въ Сопотъ. Нѣкой на имя В. Каблшиковъ ся убилъ отъ одного турчинъ край Берковца.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

РАЗГРАДЪ 6 Августа 1860.

Г. уредниче на В. «България»

Снощи като стигнатъ тукъ та приношувахъ, а на утре то понеже беше празникъ Преображеніе Г-но, азъ като по длжностъ християнска, а най паче отъ любопытство да видя тукашната новосградена черкова отидохъ на вечерня плаше и пѣтохлѣбница на кръчмарскія еснафъ, за което и имаше приготвено и нестудено вино, и когато народа излизаше на вѣтъ секиго черпафа и азъ си кусафъ малку, а правото да кажа виното беше малко киселичко.

Днесъ ако и да бързамъ да си заминувамъ, но като празникъ останахъ за подиръ излизаніе отъ черкова, и тай отидохъ и азъ въ черкова и стояхъ до отпусати, но забѣлежително беши ми това че сички които бѣха събрани въ това свѣто място стоя

ха съ едно особеня благоговѣно смиреніе и умиленіе, и на сичките (малки и велики) лица нѣмъ явно беше видна една особеня радостъ и весельба, за което ми стана твърдѣ любопытно да се науча причината отъ която произхожда таа радостъ. На литургията се спомена името на П. В. Султана Абдулъ Меджита Еф. комуто Богъ да дарува дълги дни и да закрыя царството и държавата му до гдѣ свѣтъ съществувъ, постъ се спомена името на Н. преосвящ. Г. Илариона, най сѣтне на отпуса се испѣ и песента пакъ на Н. В. С. Имято же на грѣцкія фенерски владика во все се неспомеа.

Като излязохъ на вѣтъ първата ми работа беше както и по горе рекохъ да се науча причината за която народа беше въ такъвъ веселъ духъ, и като попитахъ едного отъ първите тука ето какво ми каза: Ей брате за три мѣсица соградохме си черкова, остава сега само вътрешното ѳ украшеніе и за негу добръ Господъ, да сж живи християни, и ето днесъ се извърши първото Бегуслуженіе и на сподоби Богъ да видиме и чуеме днесъ пеговата Божествена и свята Литургія, какъ да се нерадваме.

Ето и другите подробности които можехъ въ кратко врѣмя да ги науча, и за които бързамъ да ви ги съобща защото пощата днесъ ще да замине отъ тука.

Вътрешното сограждане и украшаваніе на Черковата казватъ че ще го отложатъ до время, по разни причини а именно да се по пребератъ малко, и да видятъ какво ся исхарчили и колко юще ще да харчатъ, и най сѣтъ да прибератъ и малко помощъ които се согласни и сички радостно ще да дадѣтъ сѣкой спорелъ снзата си. Читателите негли ще да бждатъ любопытни да се научатъ кой е освящавалъ черковата като се каза и по горе че са отслужили и Божествената Литургія. Ето за това какъ рѣшило тукашното общество: понеже ветхата черкова си имала освященіето за това не предпочели да се отнесатъ до дѣла владика, ами казали че и безъ освящаваніе можало да се служатъ и тѣ направили. Но ако бы казвалъ тѣ дяду владика имъ предложи, или ако бы че дойди тукъ невиканъ отъ никого, заради само и само да освяти двете или три хиляди гроша, тогасъ какво ще да правимъ казватъ незнаимъ какъ да ѳу се отнесемъ, и отсразимъ защото ги е било страхъ да го не огорчатъ и да му не строматъ хатаръ като щели да му рекатъ че немали пари за освящаваніето на черковата, и че нематъ нужда отъ пеговото освящаваніе. И ради това Г. Цанковъ бждете толкова добры и посовѣтватъ те тукашнитъ чевѣци съ вашите истиннобългарски совѣти, ако бы че се намерятъ въ единъ тѣкъвъ случай, какво да предприематъ

или какво да правят за да бжде относително имъ или отсрамваніето имъ по пристойно и по прилично камто дяда владыка, надевамсе че туй добро нещете да имъ го отречете. Или тѣмъ окаяните могатъ юще да вѣрватъ и да се лъжатъ на соблазнителните обѣщанія та и думи тай да речемъ че ушь пастыра си че былъ имъ ся обѣщавъ този послѣднѣтъ т. е. дяду владыка като дохождалъ тукъ най сподирнѣтъ имъ, като се заправяла черковата да даде две три хилѣды гроша помощъ, такъвзи плюски Фанаріотски много сѣмъ ги чували на слова, а на работа ни една не сѣмъ сбыла, ако искате азъ ще преведа думите които рекълъ дяду владыка, ето ги тѣмъ сѣмъ: Свѣтъ баслаймъ Кисеи, белъ сора билиримъ исии. Твърдъ просто да го разумѣмъ сякой дѣто ще рече вы заправете и направете си черковата че азъ (билиримъ исии) ща зема отъ васъ за освящаваніето п две три хилѣды гроша. На истинна нашиге българи твърдъ добродушны хора не разсудителны, всякому духу вѣрватъ, за чюдѣи и за онѣмъ са тѣмъ отъ толькось время, и отъ толькось примѣры неможеха юще да проумѣятъ съ какви хора иматъ работа и до гдѣто не псфарятъ тѣмъ наши недобро намъ мислящѣ мнѣмъ пастыри фанаріоти заслѣтителни и потапкателни Българскаго народа, и да ги замѣнятъ съ други които да бѣдатъ истинны пастыри, нѣма да идимъ напредъ бей. Колкото за фанаріотска стока както се научавамъ тука не толькось въ избобляность, но се като речѣ чѣмъ са намѣрва въ сѣмъ градъ и село най малко по три четѣры мухлясали раждѣсали дѣрти защитники на фанаріотството, което го правятъ и тѣмъ по своето добродушіе, безъ да знаятъ и тѣмъ зашто тай правятъ а не иначе. И тай и тука имало армия четѣрыма отъ по горнята стока на които именѣта ако и да ги научихъ, обаче отъ уваженіе камто старинны имъ за този пѣтъ ги утаявамъ, юще като се научихъ че щѣмъ ушь п да са покаятъ да даде Господъ. Но ако бы въ противенъ случай са непокаятъ и невразумѣтъ, то съ второ като се върна пакъ отъ тука ще да имъ сториге честь въ столповете на лѣста ви негли като се прѣписватъ презъ вашите станѣ дано да нефиреатъ малко нещотъ фанаріотството. Ако и да не споменихъ именѣта имъ, обаче неможа да примѣмъ да не спомѣна поѣмъ дѣлата имъ. Ето какво можехъ да се науча за тѣмъ фанаріотозащитники, когато щѣмъ спѣмъ согласо да си развалятъ тукъ ветхата черкова и да правятъ нова, само тези тримѣта или четѣрыма са намѣрили най умните да не удобрѣватъ туй възнамерваніе на народа зашто не ще можали да пскаратъ новата си черкова

и тай щѣмъ да останатъ безъ черкова, но народа като не ги слушалъ продължава си работата развалятъ черковата си и заправятъ нова, тѣмъ като виждатъ това че става безъ тяхното одобреніе и безъ тяхното согласие, фанаха свойственното си да правятъ интриги по между народа, дано да не бы могли да пскаратъ черковата за да се сбѣде тѣмъ та дума, но народа не беше толкось глупавъ да даде вниманіе на тѣмъ интриги, ами като ги отлѣсна единъ пѣтъ за всегда, и като ги псключилъ отъ обществомъ, на отрѣзъ казалъ имъ да не са смисатъ въ общественныте работы, и тай тѣмъ суетно си продажавали интригите и лъжливото пророчество разказуватъ и убѣждаватъ секиго когото срешнатъ и видятъ че черковата нещѣмъ да можатъ даже и да я покрѣятъ, Най голѣмѣтъ упѣмъ интригантны калялъ са и викалъ да не ма удостои Господъ да вида тазъ черкова свѣршена, и Богъ чу теплото му молѣніе, зашто не са минало многу время че на, заболяватъ го и двете очѣмъ и беше почти совѣмъ като речѣ ослабѣлъ. Но пакъ вижда се че като се истинно и смѣрно покаява предъ Бога и челоѣмъ умилостивисе Богъ и му отвори да прогледни оѣмъ съ едното око чакъ като се покри черковата, и то белки да му покажи да вида че можатъ и безъ негу да си направятъ хората черкова. Дано като и отъ вѣтре се свѣрши и украси да прогледни и съ двете очѣмъ, не само съ тѣмъ лесните но и съ душевните което спѣмъте му соотечественицы (на едни азъ) желаятъ искрено, и тогасъ белки ще види по ясно и чисто работите че не са тѣмъ както были во время оно, и както ги той мислилъ съ другарите си. Забѣлѣжете при това юще че отъ само то начало на заправѣваніето на черковата отъ тѣмъ интриганты ни единъ не стѣмъ на зданіето да видятъ какво яравятъ или какво са направили, зеръ, белки тѣмъ сякили че безъ тяхъ не ще можѣ работи да се пзвѣрши, но сега като видѣли че са излѣгли, и като си направили хората покрили черковата и фанахи пакъ да си увиратъ чашите по по сега толькось ще имъ бѣди почетъ тѣмъ. Отъ тука има юще многу други любовныги работы за писаніе които азъ можехъ на твърде късо время да ги чуя, но за които не маимъ время за сичките да ви извѣстѣмъ. Зашто на бързо заминувамъ, но нека тукашныте да прѣмнатъ тоя трудъ и да ви ги сообщатъ. Колкото за сега искрено желая скорото вѣтрѣшно черковно украшеніе на Разградчаните. Повече желая по скорото вразумѣніе на интригантите както на тукашныте, тѣмъ и на сичките гдѣ токо ги има, за да не правятъ смущеніе и припирѣ между народа, но да бѣдатъ сички во всичко согласны за да могатъ тогасъ и работити имъ да напредоватъ. (Единъ Българинъ пѣмъ отъ Дели Ормана Трифонъ съ пробитѣмъ носъ,

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Пакъ зафащали отъ Сирійскити работи. Отъ часъ на часъ новинити отъ това мѣсто идѣтъ ли потвѣрѣятъ нашии увѣренія за скорошното имъ тураніе въ добъръ редъ. Отъ новинити които идѣтъ въ цариградъ отъ разни источники и които сѣмъ свѣршено съгласны въ разказваніето на станѣлти нѣща, нѣе ще туримъ предъ очѣмъ на читателити си една официална депѣша и нѣколко пзвлеченія отъ безчетныи кореспонденциѣ.

Официална депѣша

Ньюво Превосходителство Фуадъ—паша на Ньюво Высочество каймакамъ Аали паша.

Дамаскъ, 1 Сѣферъ. 1277.

« Отъ отсѣдениити на смъртъ 167 души отъ бунтовницити задрѣни по причина че са вмѣсили въ приключеніето въ Дамаскъ, 56-тѣмъ обесѣха днесъ, поѣмъликъ, прѣдъ сичкіятъ свѣтъ, по улицити на градътъ, а III-тѣмъ са упушѣха на мѣданътъ въ Дамаскъ; и тѣмъ наказаніята дѣто имъ са падаха извѣршихаса прѣдъ сичкіятъ свѣтъ и, съ помощъта на присѣмъствіето на военити сили, безъ да са развали пѣмъ тишината когато са убиваха.

« Между онѣмъ отъ виновницити, на които най много са падаше убиваніе, намираха са хора отъ голѣми фамилии отъ това мѣсто: и тѣмъ са убиха безъ разлика.

« Тука като са свѣрши испитаніето на другити обвинѣни и имъ са докажи винѣта, наказаніето имъ ще са извѣршува постѣмънно и предъ сичкіятъ свѣтъ. Сѣмъ и онѣмъ на които са пада тумрукъ или запераніе въ калѣта, ще са натваратъ въ Бейрутъ на кораби и ще са пратятъ въ цариградъ.

« Мушѣртъ и офицерити, които са обвинѣни, сѣмъятъ предъ военитѣмъ свѣтъмъ направенъ за тая работа. Като нѣма страхъ отъ никаква спѣ-

« нка за да са запрятъ първенците о-
« тѣ това мѣсто, които сж обвинени
« въ тѣзи работи, и тѣ утрѣ ще са
« запрятъ. »

Една кореспонденция отъ Дамаскъ отъ 10/22 Августъ като описува впечатлението на хората въ онай день когато убивали виноватити, на които женити и дѣцата плачали и въздишали, дава тѣя потребности:

« Отъ убитити имало отъ онзи редъ хора които сж прикарували за свети. Онѣя които сж упушнали были башибузуци и войни. Часътъ по 8 турски зафанжи да ги убиватъ на Гьокъ Мейданъ. Двама сполучили да п. бѣгнатъ, нѣ конницата ги стигнала и тутакси заклаха, а единъ пакъ като не го одарилъ добръ крушумътъ, заврляса между убитити дѣто го намира единъ воинъ, който го уби безъ милостъ. Въ тоя день войнити си направили длъжността и чудесно бѣше да ги гледа челоътъ съ каква ревностъ пушкаха връхъ едновѣрцити си. Никой отъ Мусульманити не гѣкнѣ въ тоя день и сѣки треперя отъ името на Фуадъ паша.

« Двама пехове Мохамедъ Духи и Фарсудъ Духи ходили да са видятъ съ Фуадъ паша и му са убрекли колкото хора, коне, храна и пр. поиска, тѣ сж готови да му намѣрятъ и сж готови да изпълнятъ царската воля и да защищаватъ християнити.

« Четирстотинъ души виновници са пратиха за цариградъ. Се испитуватъ християнити, които сж изневѣрили, и сичкити увѣряватъ че на тѣхното изневѣрване причина былъ Шехътъ отъ Дума, който са тури въ тумрукъ. »

Отъ кореспонденциити отъ Бейрутъ извличама слѣдующити:

« Французкити войски излѣзли на Бейрутъ и кондисали половинъ часъ вѣнъ отъ градътъ на фесдикли. Генералъ Баворъ, командантии на французката войска, който носи едно писмо отъ Г. Тувиела до Н. П. Фуадъ паша, изявилъ че не ще да влиза на вътрѣ съ войската си додѣ не ея спо-

разуме съ Фуадъ паша. Съ 30 души той отишелъ на Дамаскъ да са види съ Фуадъ паша.

« У Бейрутъ сичко было мирно и християни се идатъ тамъ отъ Дамаскъ които до сега сж станали 5,600. Съкому отъ тѣхъ даватъ мѣсто да сѣди и за 12 дни харчъ по 20 гр. на день. Християни идатъ и отъ Денръ-ел-Хамаръ Хасбея и Расбея, на които даватъ за сѣки десетъ дни по 12 гр. на день. »

Нѣй го рекохмѣ още отъ начало; Сирійскити приключенія станаха европейски въпросъ, и до вчера още европейскити вѣстници и особно французскити, дору и нѣкои дипломати, които първо бѣха защитници на Отоманското царство, бѣха са опълчили противъ Т. имперія. Работити фанахада са истъквуватъ, и нѣе съ благодарение гледами послѣднити французски вѣстници, на които нашити хора по внимаватъ, споредъ благородниѣтъ и безинтересниѣтъ хахаактеръ на французкия народъ, да са показуватъ по умѣрени къмъ Турско и неговити министри

На прилѣръ нѣе гледаме официалниѣтъ французски вѣстникъ, *мониторъ*, да обнародва една частъ отъ словото казано въ заседанието на камарата за общинити отъ Лордъ Палмерстона върху Сирійския въпросъ. Ето що казалъ въ заседанието отъ 8/20 Ав.:

« Желаятъ да знаятъ, казува Лордъ Палмерстонъ, защо сжмъ рекъ че имамъ причина да вѣрувамъ че Маронитити были първити подбудители на кавгата. Осещамъ едно живо отвращение да са върнѣ на този предметъ. За нищо не служи, струва ми се, да са търси да са познанъ кой отъ двѣдѣ партіи направи първиѣтъ ударъ, и азъ съжелявамъ дѣто въ преднѣото заседание най почтениѣтъ членъ на припуди да не изявѣ никакъ едно мнѣние за тая работа.

Ето дѣлата. Отъ нѣколко мѣсеца направили да са разсѣятъ мѣжду Християнити мѣлви, които извѣстяваха че приключенія подобни на тѣя ще избу-

хнатъ на пролетъ въ Сирія. Едно голѣмо количество оръжіе са дало на Маронити тити. Азъ не питамъ нити отъ дѣсѣ идяли нити отъ кого сж были дѣдени; нѣ тѣмъ имъ са дали други още, освѣнъ онѣя които сж продавали на Бейрутъ на пазарятъ явно. Англійскіятъ консулъ въ тоя градъ освѣнъ това ни извѣсти че едно нападаніе, направено отъ Маронитити противъ нѣкои села населени, частъ отъ Друзи, частъ отъ Маронити, за да испадятъ Друзити, было бѣлѣкѣтъ за борбата, и че вѣрували какъ единъ комитетъ отъ Маронити, прѣдсѣдательствованъ отъ единъ владыка на черковата имъ и който сѣди у Бейрутъ, подбудилъ Маронитити да са ползуватъ отъ случайтъ и испадятъ Друзити отъ мѣстото.

Моятъ твърдъ почетенъ пріятель каза какъ сега общо са мѣлви че ушь Англійското правителство щѣло да запазува Друзити каквито жестокости и да можатъ да сторятъ. Не можъ да кажъ дѣ моятъ твърдъ почетенъ пріятель исчерпа това извѣстие; понапредъ никог не сжмъ чувалъ да говорятъ за него, и смѣжъ да изявѣ че това извѣстие е голѣма низостъ, безъ никакъвъ видъ истина.

« Шж рекъ повече, Британското правителство никог не е имало особно никакъвъ видъ съобщение съсъ Друзити, ако и да е истина че други правителства сж имали съ Маронитити. Можъ да кажъ на Камерата че едно врѣме, въ единъ разговоръ върху тоя прѣдметъ съ Г. Тувиела, Лордъ Ковлей изрази мнѣнието че Маронитити были първити подбудитители, и че Г. Тувисель огговорилъ какъ вѣрувалъ че духовенството, въ тая земля, накарало ги на тоя бой, защото Друзити направили нѣкои нападения противъ тѣхъ. Нѣ, тѣй ли е было, това не ослаби никакъ голѣмити жестокости направени отъ Друзити.

« На страницата 6 отъ документити сега представени у парламентътъ, моятъ най почетенъ пріятель ще намѣри единъ р-портъ за нападаніето извършено противъ разсѣенія народъ въ селата населени отъ Християни и Друзи, и ще види че Г. Тувисель мысли че Маронитити были първити подбудители

Безъ никакво съмнѣніе имало е отъ време на време частни борби между тѣхъ два племена, и споредъ това ще бѣде мѣтко да се докаже кои сѣ были първити побудници; нѣ сега работата е да се знай отъ кого зафапа боятъ, който избухна сега наскоро между тѣхъ два племена. »

Ние днесъ свършваме за Сирійскити работи съ нѣколко думи зети отъ Вѣстникъ Морнингъ Постъ:

« Ако Европейскити правителства оставяха Турція на миръ, сичкити тѣ работи не щеха да са случатъ; ако сичкити тѣ правителства бѣха имали това твърдо намѣреніе, мѣлвити за бунтъ не щѣха да са разсѣватъ както са разсѣватъ. Турція, ако да исклучитъ лошото мѣстно управленіе, което е чисто случайно, е свободна въ търпението (толеренція) и твърда съ средствата си за укротяваніето относително за религіята, тя задминува въ сѣко сравненіе държавата, най дѣто търпи другити вѣри, на источната Европа. Въ Росія, сичкити онія които не исповѣдуватъ православната вѣра, почти са гонятъ. Въ Австрія, съ лицата които не сѣ Католици принасятъ почти тѣжъ както въ Росія са принасятъ съ съ лицата, които не сѣ православни. Нѣ въ Турція равенството между Християнити и муслуманити е изъяснено; макаръ законътъ да не са испънява; сѣбкогшото да престани сѣка неправда противъ християнити. Портата са мѣчи сѣкога да испънява причинити съ една строгостъ и една искреностъ, които най горѣщити и неспирителни не могатъ да откажатъ. Слѣдователно въ Турція нѣма елементи за тая дълга религіозна и гражданска борба, която предсказуватъ отъ време на време противниците на Турското правителство, и която тѣ докаруватъ съ интригите си. Както Турската политика не може никакъ да произведе бунтовни движенія, тѣжъ сѣщо и правителството ѝ е кадърно да убери анархіята и да преведе редътъ. »

Гарибалди нише самъ отъ твърдата земя на Неаполското царство, до Фабрици, военниятъ командантъ на Месина, слѣдующата телеграфическа депеша отъ 13/25 Августъ.

« Нашіятъ вървѣжъ е едно тържество. Народътъ е въ въсхищеніе. Царскити войски сѣ разбѣгватъ. »

Тая депеша е доста да са разумѣе че Гарибалди успѣва въ Калабриѣ. И наистина, като пръвездъ Реджіо, дѣто боятъ былъ най

страшенъ въ продълженіе на осемъ часа, Шила, Рици и други мѣста силни, Диктаторътъ стигналъ до Салернъ, който не е далечъ отъ градътъ Неаполъ по много отъ 30 часа. Фамиліята на царъ Францъ II го съвѣтвала да побегне, нѣ той стои въ сараятъ си обикозенъ отъ народната гвардія.

Фатиха вече да вѣрватъ, че Гарибалди иска да ризвали Неаполското царство и да го присъедини на Сардинія. Ще пишели още? Сѣки казува че слѣдъ Неаполъ, може и по скоро да нападне на папската държава, а послѣ нея и на Венеція. Нѣмскити вѣстници искатъ да кажатъ че ушъ по исканіето на Франція, Сардинія убѣдила Гарибалди да не напада на папската държава. Кардиналъ Андонелли, съ по една особна нота, предложилъ казуватъ на Виенскіятъ и Паришкіятъ кабинети да усигорятъ настоящето положеніе (сгату кво) на църковната държава, като основава това посредствуваніе върху началото дѣто интересити на католическіятъ свѣтъ искатъ уважаніето на свѣтската власть на папата. Маршити ще са заематъ отъ Австрійцити, казува Виенската преса, а французската гарнизона въ Римъ ще са умножи.

Европейскити вѣстници говорятъ за едно вижданіе между много Европейски царѣ. Нѣ нищо не са знае положително, като глѣдаме тѣхъ вѣстници да си противорѣчатъ единъ на други за тая работа.

Въ Петербургъ въ царскіятъ сарай имало годѣвъ обѣдъ за честь на празникътъ на Австрійскіятъ императоръ. Австрійскіятъ посланикъ присѣствовалъ на зяфетътъ, и на свършваніето царъ Александръ пилъ за здравіето на Австрійскіятъ царъ съ тѣхъ думи: « За здравица на моя обыченъ братъ Австрійскіятъ царъ. »

Отъ Кіива новинити извѣстятъ, че съюзити войски щели да нападнатъ на Цек-Хо на 4/16 Юлія.

Англія прикжсвала снъшенія съ Парагвай, по причина че правителството на тая послѣдня държава не дало правда за запираніето на единъ Англійски подданника.

Сѣкакви нѣща и Новини.

— Г. Де Ланонсиръ лѣе Нури, командантъ на военити французски Кораби въ Турско, доде миналата недѣля въ Цариградъ на едно съ Г. Капитана Лѣбо де Монуръ, Командантъ на вапорътъ Херонъ. Подробностити и оцѣненіята за които Г. Де Ланонсиръ е повиканъ да ги представи на Н. П. Г. Де Лавалета, французскіятъ посланикъ у Цариградъ, ще принесетъ драгоцѣнни изисненія за сичкити обстоятелства които предшествоваха и произведеха плачевнити Сирійски приключенія (Ж. де К.)

— Съ единъ царски фирманъ морскити

фенери въ Турското царство са дадохъ на едно общество отъ французски капиталиста отъ тѣхъ фенери до сега са станали по линіята до чанакъ-кале 18. които ще са покачатъ до 108, а освѣтъ това ще направятъ още по 13 линіи отъ тѣхъ.

— Една нова нарежба станата за турската поща за да са усигори испроважданіето на груповити и на скжипиѣща. Харчътъ за усигоряваніето ще са удѣлява споредъ растояніето на мѣстото. Заповеди и наставленія за тая работа сапратили на пощенскити мюдири.

— На Метелитъ станалъ пожаръ прѣзъ нощта на 12 Авг. Гръцити сѣ изоплашили и никой не излезълъ отъ кжщата си да гаси огньтъ, който са угасналъ отъ войнцити накарани отъ управителтъ.

— Въ предніятъ си листъ въ извѣстіето на училищната комисія станала отъ неспѣгдуваніе една погрѣшка. Тя е « на Бейоглу канцеларія сокакъ № 20 » която трѣбува да стане: « на Бейоглу канцеларія сокакъ Бр. 6 ».

— Увѣрватъ ни за дохожданіето въ Цариградъ на Г. А. Рачински, Руски консулъ въ Варна който по заповѣдъ отъ Правителството му са вика въ Росія.

— Единъ Вѣстникъ извѣстятъ, че новіятъ Черногорскіи Князь свѣтитъ отъ прѣзъ тольтъ Черногорскіятъ владика и го проводилъ на заточеніе; макаръ рускіятъ консулъ много да са мѣчилъ да въспре тоя ударъ за владиката, който былъ руска партія. Други единъ Вѣстникъ извѣстятъ че сжъщенія фамиліи да ставатъ у Чернагора: шестина отъ противниците на Князьтъ упушнали. Княгинята вдовица не можала да си иде на Триестъ, зашото Черногорцити не я оставили.

ЦАРИГРАДЪ 26 Августъ 1860

Долоподписаннити удобриха предложеніето въ послѣдній листъ на „България“ за съставяніето на едно Българско училище тука: обещаваме сѣ до колкото ученици оставимъ въ училището да плащаме опредѣленната цѣна, а въ първото имъ искаемъ да имъ предадемъ въ училището должити ученици.

К. Мариновъ за Стефана Трифоновъ отъ Русчукъ.

Х. С. Арнаутовъ • Брата си Яка отъ Габрово.

Д. Н. Бракаловъ • Брата си Николай Калюферъ.

Х. С. Арнаутовъ • Ге. А. Хесапчиевъ Габрово.

Сжщій • Гр. П. Севели сжщо

Сжщій • Алека А. Костова. Синофъ.

Д. Т. Бръкаловъ • Брата си Бенча Калюферъ.

Х. С. Арнаутовъ • Райча Димитровъ Ц. градъ.

ПОДЛИСТНИКЪ НА БЪЛГАРИЯ.

*Дѣловете на сърдцето
отъ Августъ Макетъ (1)*

—Най ситиѣ колата ся запрѣ. Частѣ на мѣкити бѣше ударилъ, частѣ на смъртта начпуваше. Раздѣленіето е смъртта.

Армандъ и Калиста си повториха съ слъзи че ще си пишатъ непрестанно и ще ся обичатъ сѣкога. Единъ руски чиновникъ прочете паспортѣтъ на княгинята и ѣ ся поклони до земя. Сичката сѣтина ся откри предъ смутенити очи на Арманда. Калиста бѣше у тѣхъ си, въ Руссія. Той я бѣше погубилъ.

Ти чу още една цѣлувка, още единъ плачъ; влѣзе въ другата кола, коя-то гръгна.

Много врѣмя тя ся наведе на прозорецѣтъ, Армандъ бѣше самъ.

XIV.

Войната земаше голѣми съразмѣрности. Сички западъ ся дигаше да иди да завоевай сѣверъ. Това сѣдиненіе на двата свѣта можеше да трай много врѣмя.

Когато слѣдъ първити седмици на раздѣленіето Армандъ не пріе новини отъ Руссія, когато писа три писма безъ да пріеме отговоръ, голѣмо отчайваніе го привзе. Осѣти че бѣдствуваха писмата му, разумъ добръ че Калиста му е писала или бы му писала ако нѣкаква заповѣдъ не ѣ е възбранила.

Слѣдователно ставаше бѣдственно за нея да ѣ ся уловятъ писмата на границата. Армандъ не писа вече и подобенъ на тѣя кораби които ся повѣрватъ на единъ огънь, и са загубватъ ако тѣй угасни, той падна изведиѣжъ въ чѣрни тѣмнини, въ които сѣкоя душа сѣ съжиѣва, сѣко сърце страда и ся изгубва.

Човѣкъ който сѣ съжиѣва, подозри-

ва слѣдъ малко. Послѣ, набѣжда; подирѣ наказва; сѣкога безъ да знай.

Армандъ намѣри Калиста несправедлива, страшлива. Какъ да не сполучи тя да му прати поне едно билето. Подозрѣніята приличатъ на тѣя фантазматически фигури които отъ растояніето ся бескрайно развиватъ, и като трѣпнатъ отъ земята, достигатъ изведиѣжъ облацити дѣто отиватъ да ся губятъ.

Една новина обнародвана въ рускія тѣ вѣстникъ толко прочутъ за vysokото си мечтаніе, обярна сѣвѣмъ главата на Арманда. « Князь Новарчинъ, думаше вѣстникарѣтъ, оздравѣ, благодареніе на грижити на младата му съпруга, която дойдѣ да го намѣри въ Одесса. »

— Твърдѣ добръ, помисли младиятъ момѣкъ комуто тѣя редове сѣ съобщиха. Ето грижи които исклучаватъ сѣка чужда мисль. Какъ младата съпруга която ги дава тѣя грижи, ще намѣри случай да помисли и за единъ чужденецъ който е твърдѣ добръ въ здравіето си?

Често княгинята бѣше хвалида, предъ Арманда военни сили и якостъта на Руссити, тя отиваше много далечъ съ патриотизмѣтъ си и съ повѣреніето си въ щастіята на отечеството си; никога Армандъ не бѣше помислялъ да унищожи у нея едно таково чувство: той го почиташе, насърчоваше го като една добродѣтель. Нѣ далечъ отъ Калиста, и въ възхищеніе то на неговѣтъ си патриотизмъ науми си изведиѣжъ че слѣдственити несполучванія на Руссити бѣха унижили княгинята; че като французинъ, белки е станалъ по неприятенъ на една добра руска храненица. Размисли колко присѣтствіето на генералъ Новарчинъ, раненъ, мѣченикъ за една добра работа, говореше за полза на тоя мѣжъ противъ единъ любовникъ. На кѣсо лъжливого мечтаніе ускорява единъ чистенъ духъ който сѣкога полага въпроси които противната страна не може да рѣши.

Тѣй Армандъ натякваше често на княгинята че ся грижи съ преданность

за мѣжѣтъ си, натякваше ѣ че е Русскиня, че е деликата, три грѣшки толко по голѣми колкото бѣше беззаконно да ѣ ги отдаде. Трѣба ли да кажа че сичко това го истодени къмъ Калиста? Не, защото ся надѣваше че съ една дума тя можеше да ся оправдай? Положеніето бѣше тежко. Увы! грѣшката е на отсѣтствіето: отдалечената любовница, отдалеченныйтъ любовникъ излѣзватъ сѣкога криви когато не докажатъ че иматъ двацѣтъ пѣти право.

Досадата чинеше много въ тѣя лоши вѣдѣновенія на младиятъ момѣкъ. Намѣсто лудата обичъ която пълнеше сѣка частъ отъ животѣтъ му, какво глѣдаше той сутринѣта кога ставаше, вечерѣта кога лѣгаше? Скѣрби, празднота. Нѣкой хора обичатъ робството за запианіето което имъ налага; свободата имъ е разумна, додѣ не намѣрятъ да я употребятъ. Тѣй Армандъ, като често бѣше прокѣлнявалъ насиланити си тѣчания сѣ желѣзпнати кола, и тайнствата на нощнитѣ пѣтуванія, и тѣя реанія презъ дубрави и нивы, тоя сѣщиятъ Армандъ оплакваше бездѣліето си, еднаквостъта на днитѣ си и полегичка повтаряше съ горчевина, че една жена е много благополучна да ся утѣшава за толко добрини като подава чай съ една чаша, като желай день и нощъ съ червени очи онова плашило което ся нарича длѣжностъ, което не ще ся появи никога ако не го мѣчатъ за да дойде.

Въ таково положеніе бѣше, когато шесть мѣсица слѣдъ трѣгваніето на Калиста, когато бѣше добръ основанъ въ идеята си и въздышаше за едно въскреснуваніето на младостъта си, въ тѣя думамъ, неприятни расположения за клетата жена, Армандъ пріе изведиѣжъ като отъ небето едно писмо.

Не можя да знай кой го е донеслъ. Юсифъ му го връчи съ другитѣ му писма. Армандъ не можя да познай писмото на пѣдписѣтъ, нѣ едно пѣщо му извѣстиваше че е отъ Калиста. Отвори го; и една книга сѣжната на чѣтири излѣзе изъ иликото.

(слѣдва).